

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«El secret de la felicitat no consisteix a fer sempre el que volem, sinó a voler sempre el que fem»
Lev N. Tolstoi

Any XXVII • Núm. 1.404 • 1,90 €

17 • agost • 2006

El bressol del sant navarrès acull una Trobada Nacional de joves

Joventut amb l'esperit de Xavier

La figura de sant Francesc de Xavier té tots els ingredients per seduir un jove d'avui: estudiant, esportista, aventurer, inquiet, apassionat... un foc el cremava per dins: el foc de l'Evangeli. Sant Francesc Xavier no en té prou amb la seva terra i sent l'impuls missioner de portar Crist allà on no el coneixen. No en va és el patró de les missions. Del 4 al 6 d'agost uns 5.000 joves espanyols es van aplegar a Pamplona i Xavier, rere les petjades del sant navarrès. De tots els joves que van participar en aquesta trobada no tots sentiran la crida d'anar arreu del món a proclamar l'Evangeli, però sí, en canvi, la urgència de ser portadors

de l'amor de Déu allà on es trobin.

Al llarg de tres dies els joves han pogut apropar-se a aquest sant universal i descobrir un personatge que té molt a dir-los. «Aneu arreu del món i anuncieu l'Evangeli» ha estat el lema que ha ressonat pels carrers i places de Pamplona i que els joves han aprofundit en la pregària, en les catequesis, en la música, en els tallers, en la peregrinació, en les eucaristies... Els joves han sortit de Xavier disposats a ser missioners i compromesos en estendre «el foc de Xavier» en els seus propis ambients.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

XXVII Meeting de Rimini

Un any més se celebra a la ciutat italiana de Rimini el Meeting per a l'Amistat entre els pobles, en l'edició número 27, del 20 al 26 d'agost propers. Pren el títol d'una frase de Luigi Giussani a joves universitaris: «La raó és exigència d'infinnit i culmina en el sospir i en el pressentiment que aquest infinit es manifesti.» El Meeting

d'enguany toca el cor del problema de la modernitat: l'enemistat entre raó i misteri. Altres temes són el diàleg entre religions (sobretot amb l'islam), la bioètica, la família o la contribució de la ciència per entendre l'origen de l'univers.

Pàg. 8

XXVI escola d'estiu per a catequistes a Girona

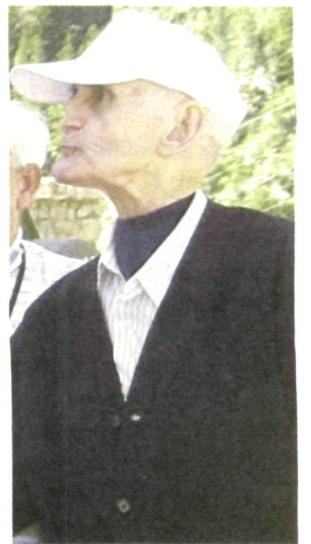
Els catequistes de Catalunya i les Illes Balears van ser convocats, un any més, a la seva particular escola d'estiu. Aquest any, el que ja és la XXVI edició va tenir lloc a la mateixa ciutat de Girona, amb la qual cosa els 120 catequistes participants, a més de dedicar-se a realitzar els cursos i tallers, van poder recórrer l'extraordinari casc antic de la ciutat i visitar-ne els monuments principals. Van ser acompanyats i conduïts pels bisbes de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, i el de la mateixa diòcesi de Girona, Mons. Carles Solé.

Pàg. 18

Mor Mn. Jesús Castells, autor del «Martirologi de l'Església d'Urgell»

Després d'una llarga malaltia, en la matinada del 3 d'agost passat va expirar el seu últim alè Mn. Jesús Castells, a l'edat de 77 anys. Els seus familiars, coneguts i amics van omplir la catedral de Santa Maria d'Urgell, on Mons. Joan-Enric Vives va presidir el funeral. El bisbe va destacar que va ser un «bon pastor, humil, intel·ligent, entregat, estudiós i posat molt a prova per la malaltia».

Pàg. 23

Zanussi, el cineasta de Joan Pau II, a Barcelona

Krzysztof Zanussi, el primer director cinematogràfic que va portar la vida de Joan Pau II a la gran pantalla, va presentar recentment a Barcelona, dins del marc de la II Mostra Internacional de Cinema sobre la Família, la seva nova pel·lícula: *Persona non grata*. El cineasta polonès, que treballa com a consultor del Pontifici Consell per a la Cultura, confessa que la seva obra fílmica està amarada de la cosmovisió cristiana.

Pàg. 26

Amics de Jesús

Sí al bé!
No al mal!

Pàg. 16

Seminaristes a Terra Santa

Ressons d'un emotiu pelegrinatge a la terra de Jesús

Pàg. 17

Editorial

Sant Francesc Xavier

Es commemora enguany el cinquè centenari del naixement de sant Francesc Xavier, un dels sants més universals. Malgrat la distància en el temps, i els canvis importants que ha vist el món i la pròpia Església des de llavors, com ha dit l'arquebisbe metropolità de Tarragona, el sant navarrès continua sent «un model per als joves vàlid per a tots els temps i per a totes les cultures». Per això milers de joves es van reunir a Xavier del 4 al 6 d'agost, per omplir-se de l'esperit d'aquell home sant, model per a la joventut.

En el temps actual, qualsevol distància ens sembla curta, per això, en aquests dies d'estiu i de vacances per a molts, els avions volen a les destinacions més llunyanes del nostre món en poc temps. Es dona la circumstància que molts busquen expressament viatjar el més lluny possible, de vegades per desconnectar absolutament de la realitat que ens envolta, o, simplement, per conèixer mons desconeguts i plens d'encant. Les destinacions més exòtiques tenen una gran demanda a les agències de viatges, i hi ha ofertes molt econòmiques per anar a l'altre costat del món.

D'aquesta manera, dir que s'ha anat a la Xina, al Japó o a territoris orientals, ja no és gens espectacular, sinó una destinació més on ja han viatjat molts ciutadans no necessàriament de classe alta. Però, en els temps de Francesc Xavier, és a dir, al segle XVI, arribar a aquelles terres amb els mitjans del moment era una gesta reservada gairebé a grans herois. Encara que, certament, el sant navarrès no tenia vocació d'heroi, sinó de missioner disposat a arribar on calgués per dur el missatge de Crist a tots aquells que desconeixien la riquesa de l'Evangeli. Per això, l'Església no va dubtar a proclamar-lo patró universal de les missions, i no és per a menys, alguns fins i tot han afirmat que es tracta del sant Pau dels temps moderns, pel zel evangelitzador paral·lel entre tots dos sants, en temps i llocs diferents, però amb una força, un vigor i un entusiasme molt similars.

Els milers de missioners que té l'Església repartits per tots els racons del nostre món tenen en ell un bon model i exemple a seguir. De fet, hi ha molts missioners heroics que han realitzat en les seves vides proe-

ses impressionants, similars a les de sant Francesc Xavier, però que quedaran en l'anonimat, perquè una de les característiques de la missió és que es treballa per a Crist i no es busca la fama o l'èxit personal. Afortunadament, del sant nascut al castell de Xavier en coneixem la vida i l'obra, com d'altres grans sants. Un dels casos més recents és el de la beata Teresa de Calcuta, religiosa europea que se'n va anar com a misionera a l'Índia, i encara que sempre va buscar la discreció i el treball silenciós, avui és coneguda arreu del món.

Però aquests dies a Xavier no s'ha recordat només el sant missioner, sinó també el sant jove, un model a seguir per als joves del nostre temps. Quan veiem tants joves desmotivats, sense orientació i sense il·lusions per aquesta vida, a Xavier es van concentrar uns cinc mil joves plens d'alegria i d'entusiasme, perquè tenen el mateix motiu que ja tenia sant Francesc Xavier: han descobert Crist i aquest descobriment ha omplert les seves vides de sentit.

Els joves cristians del segle XXI, especialment a Europa, viuen en un escenari difícil, però molt pitjor ho va tenir Francesc Xavier en unes terres d'una altra llengua i cultura en les quals no havien sentit mai parlar de Jesucrist. En les nostres, malgrat la cultura hedonista i allunyada de l'Evangeli en la majoria dels ambients en què es mouen, els joves compromesos amb l'Església també tenen la missió d'anunciar la paraula de Déu i ser missioners en pròpia terra per contribuir al que Joan Pau II va denominar en diverses ocasions com la Nova Evangelització o també la Re-evangelització d'Europa. Sens dubte, els joves que han tingut l'oportunitat de passar aquests dies a Xavier així ho senten i així ho transmetran amb la força i el coratge que han descobert en aquell sant llunyà en la història, però ben actual en l'esperit.

FE D'ERRATES:

Com a conseqüència d'una informació incorrecta rebuda des de diverses agències de premsa catòliques, en el darrer editorial s'identificava la població libanesa de Canà, objecte de bombardejos israelians, amb Canà de Galilea, la ciutat on Jesús va realitzar el seu primer miracle. Totes dues poblacions són distintes encara que tinguin el mateix nom.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomaricals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €
Gibraltar i Portugal: 99,51 €
Resta d'Europa: 164,61 €
Amèrica i Àfrica: 197,32 €
Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«El secret de la felicitat no consisteix a fer sempre el que volem, sinó a voler sempre el que fem»

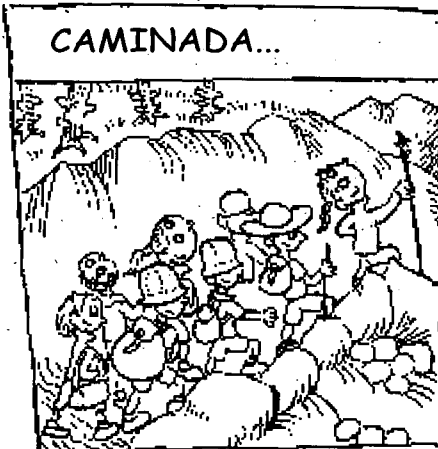
(Lev N. Tolstoi. Escriptor i moralista rus. 1828-1910)

Molt sovint fer el que volem per caprici, per provar-ho, només perquè sí sense cap més raó, «no ens ha resultat» i ho sentim; ens ha deixat un lleu pòsit d'insatisfacció, o un disgust. Si volem ser francs amb nosaltres mateixos (encara que ho repintem de roses i perles en nom del prestigi personal), quants cops hauréu reconegut que «ni és or tot el que lluu», ni en tot el que ens hem ficat només per gust i caprici ens ha resultat gratificant! En canvi, triar amb sensatesa el que volem fer i posar-hi «il·lusió i amor» —actuar així

ens ha magnificat— d'una manera o altra ens ha fet feliços. Un dels secrets per ser feliços és saber triar el que per naturalesa ens pot entretenir, ennoblir i enriquir la nostra condició individual i social. Per exemple —i no és l'únic, per descomptat—, el que va dir el cèlebre jurisconsult i polític austriac Joseph Unger: «Un paisatge bell, una jornada bella, un llibre selecte... Què més necessiteu per ser feliços? El sol de la vida resplendeix des de dins.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

El foc de sant Francesc Xavier

■ Del 4 al 6 d'agost es va celebrar la Trobada Nacional de Joves

El primer cap de setmana d'agost els carrers de Pamplona es van omplir de foc. No eren unes flames que poguessin apagar-se amb aigua o amb escuma, sinó que es tractava d'un foc inextingible. És el que portaven en el cor 4.000 nois i noies procedents de tot l'Estat espanyol, que van participar a la Trobada Nacional de Joves amb motiu del V centenari del naixement de Francesc de Xavier. Aquesta xifra va pujar a 5.000 a la missa celebrada a Xavier, bressol del sant navarrès.

El mateix dia que va començar la trobada, el 4 d'agost, arribava a Pamplona una torxa procedent de Xavier, un foc que va estar present al llarg de tot el cap de setmana. El mateix foc que va incendiar el cor de sant Francesc Xavier és el que es va apoderar dels joves i els va reafirmar el seu compromís d'estimar Déu i els germans. Pamplona acollia així milers de joves que van omplir els seus carrers i places de rialles, de cants, de pregària i d'esperit missioner.

La catedral de Pamplona, l'Església mare i un dels llocs on es pot guanyar el Jubileu d'aquest any sant, va acollir els joves pelegrins que van rebre la benvinguda de l'arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela, Mons. Fernando Sebastián. A la seu, els joves van tenir el primer contacte amb el sant navarrès a través d'una petita representació del *Divino impaciente*, de José M. Pemán. Dos joves testimonis, des de la conversió i des de la malaltia, introduïen els pelegrins en el clima de la trobada.

Mons. Sebastián es va mostrar entusiasmada per la presència d'aquesta joventut a Pamplona: «Sou una representació esplèndida de l'Església jove que neix i creix arreu, sense soroll, sense presumcions, però amb molta força i amb una gran esperança. Vostres sou les flors de la primavera d'aquesta Església d'Espanya, vella i jove, ignorada i puixant alhora.» L'arquebisbe deia als joves: «Heu vingut a trobar Jesús, a pregar i a escoltar la seva paraula.» Per això, els encoratjava que «les vostres paraules, els vostres sentiments han de fer veure a tots els qui us miren amb ulls nets que Jesús és font d'humanitat, de vida humana vertadera, reconciliada, justa i alegre. Ell és el punt de trobada universal».

Després de les paraules de l'arquebisbe, els joves van tenir una estona de pregària davant del Santíssim. Encès el cor amb la benvinguda de Mons. Sebastián i amb el tracte íntim amb el Senyor, els joves van desbordar els carrers de la ciutat tot cantant a plena veu l'himne de la trobada, *Alma misionera*.

La música, vehicle de l'Evangelí

És impossible parlar de joves i no fer una referència a la música. Els organitzadors de la trobada ho saben bé, i per això van fer que la música fos protagonista en uns quants moments de la jornada. Amb el kit del pelegrí, els joves van rebre el CD *Tras las huellas de Javier*, amb dotze temes de cantautors cristians actuals. Alguns d'aquests cantants són els que van poder sentir en directe en un concert que va tenir lloc el divendres 4 a la nit. Nico, Luis Enrique Ascoy i Migueli van posar ritme a l'Evangelí. Les catequesis i els tallers que es van desenvolupar el dissabte 5 no es van lliurar de la presència musical. De fet, les guitarres, els tambors i les panderetes van ressonar amb força durant tot el cap de setmana.

Els joves van demostrar que la música és cosa seva, però també van donar exemple de com el silenci i el recolliment proclamen «a crits» el missatge cristià. El dia 5 al vespre, el jovent va ser convocat a

Mons. Fernando Sebastián va encoratjar els joves a ser missioners allà on estiguin.

símbol: el foc de Jahvé, la creu com a manifestació de l'amor de Déu i la llum del món. Les diferents parts es van anar intercalant amb testimonis i el cant de l'himne de la trobada.

Mons. Blázquez es va adreçar als joves i els va dir que «la professió de fe és un fonament permanent sobre el qual hem de viure. La fe és un diàleg personal amb Jesús, però també és comunitària perquè es rep i es comparteix». El bisbe de Bilbao va recordar que «aquesta vetlla és una celebració enmig del nostre món. La llàntia de la nostra vida està il·luminada per Jesucrist crucificat i ressuscitat. Tot creient som servidors de la humanitat. L'Església és la terra on germina l'esperança en la vida eterna». El prelat va advertir que «Déu és el nostre creador, no vulguem substituir-lo».

Els joves estaven completament immersos en un clima de pregària, per la qual cosa no resultava difícil fer-se seu el missatge de Mons. Blázquez, el qual també es va referir a sant Francesc Xavier: «Ell va creure i per això va parlar, per això se'n va anar tan lluny. Nosaltres també som enviats, també som missioners. L'Esperit del Senyor està enmig de nosaltres i sabem que ens dona una esperança immarcescible. Joiosos nosaltres si, com Xavier, podem deixar la nostra vida en el seguiment de Jesús.»

Després del discurs de Mons. Blázquez els joves van encendre unes espelmes, tasca àrdua a causa del fort vent que bufava, i van proclamar tots plegats el Credo.

De Xavier al món

El diumenge 6 els joves van peregrinar a Xavier, on va tenir lloc el moment culminant de la Trobada Nacional de Joves amb l'eucaristia. Un riu de color amb les banderes, les samarretes, els mocadors i les motxilles va inundar l'esplanada de

Xavier. Milers de joves es van congregar al bressol del sant navarrès per ser enviats, com ell, al món amb foc en el cor. Mons. Fernando Sebastián, amb energia i força, va parlar als joves molt clarament sobre el que l'Església i Crist esperen d'ells: que siguin missioners allà on siguin. L'arquebisbe de Pamplona, en l'homilia que comentava l'evangelí de la Transfiguració, va encoratjar els joves perquè en els moments de feblesa

possessin la seva esperança en la resurrecció. També els va posar en guàrdia davant de la temptació de dir «que bé s'està aquí! Cal baixar a la vida ordinària, donar la cara enfront d'aquells que no accepten el nostre missatge i portar-los la Paraula de salvació. No tingueu por. Hi ha gent interessada a desfer-se de Jesús, però el farem present perquè el portem en el cor».

Els joves, asseguts a terra amb la silueta del castell de Javier retallada al fons, van aplaudir en diverses ocasions les paraules de Mons. Sebastián, qui afegia: «La veritat de la humanitat, de la llibertat, del progrés, de la germanor del món és Jesús. Per això

multiplicarem la presència de Jesús sense agredir ningú, amb la mateixa senzillesa, veritat i valentia amb què Jesús ens va ensenyar a parlar del regne i de l'amor de Déu, present en nosaltres.» Així, demanava als joves que creguessin en Jesús «de debò, oferint-nos a Ell, veient la vida amb els seus ulls, estimant amb el seu mateix cor».

Per ser testimonis de l'Evangelí en totes les circumstàncies de la vida, Mons. Sebastián va compartir una recepta que no falla mai: «La intimitat amb Jesús, el tracte amb Ell en la pregària. Heu de ser homes i dones de pregària, coherents. Cal acabar amb el temps de les ambigüitats.» En aquest sentit, va assegurar que «Jesús vol que tingueu ganes de canviar el món, els amics, la classe, la família, l'oficina... amb la força del seu amor. Francesc Xavier va ser el gran enamorat de Jesús. El rostre de Jesús brillant davant de Xavier va transfigurar tota la seva vida.»

L'eucaristia va acabar amb el lliurament de santcrists, amb forma de «tao», elaborats a Assís en fusta d'olivera. «Aneu arreu del món i anuncieu a tothom l'Evangelí» va ser la frase que els joves es van emportar gravada d'aquesta Trobada Nacional, que suposa un punt de partida: de Xavier al món. (R.M.J.)

Una riuada de color va inundar Xavier.

participar en una vetlla de pregària al voltant del Credo. Aquesta pregària que tantes vegades repetia sant Francesc Xavier va ser la guia que va marcar aquesta vetlla, presidida pel bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Ricardo Blázquez. A l'inici de la pregària, Mons. Fernando Sebastián va llegir un missatge que el papa Benet XVI havia escrit per a l'ocasió.

La vetlla es va estructurar en tres parts: «Crec en Déu Pare», «Crec en Jesucrist» i «Crec en l'Esperit Sant i en l'Església». Cadascuna d'aquestes va comptar amb un

«Aneu arreu del món...»

Sant Francesc Xavier es va prendre al peu de la lletra el manament de Jesús «Aneu arreu del món». Aquest impuls missioner va ser el tema sobre el qual van reflexionar els joves a través de nou catequesis impartides per tres cardenals, cinc bisbes i un sacerdot. Al matí del dissabte 5 els joves es van repartir per diferents esglésies per sentir les catequesis i entaular un col·loqui amb els ponents. El matí va acabar amb una eucaristia.

El bisbe de Terrassa i president de la Comissió de Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Josep Àngel Saiz, va ser un dels ponents de les catequesis, impartides sota el títol genèric d'*Aneu arreu del món, cridats a la missió*. Aquesta va ser l'única catequesi de les nou que es va desenvolupar a l'aire lliure, a tall de testimoni públic.

Amb el marc de la parròquia de Sant Nicolau, els joves van ocupar la plaça seient a terra, disposats a sentir les paraules de Mons. Saiz. Els vianants miraven amb curiositat tants joves asseguts als peus d'un bisbe que els parlava ni més ni menys que de la missió. Molts passaven de llarg, però uns quants s'hi van afegir i es van quedar fins al final.

El primer que va dir el bisbe de Terrassa als joves és que hi eren «perquè la iniciativa ha estat de Crist. Ell us ha convocat perquè vol alguna cosa de vosaltres. Esteu vivint dies de gràcia. Crist passarà per la vostra vida. Estigueu atents al pas de Déu. El nostre cor ha de ser la bona terra perquè doni un fruit excel·lent, perquè l'amor de Déu ens sobrepassa». Mons. Saiz va oferir als joves el repte d'encendre el foc de Xavier i de ser portadors d'aquesta flama a les seves diòcesis, i els va recordar que «Xavier va quedar profundament transformat per la gràcia de Déu. En el silenci, en el recés, en la pregària és on Déu parla».

«Xavier necessitava un ideal que omplís la seva vida, i va trobar Crist. Va descobrir un ideal millor que la glòria humana»

En aquesta catequesi la música va tenir un paper important, ja que s'intercalaven cançons entre les reflexions del bisbe. Un nombrós grup de guitarres es va encarregar d'animar musicalment la catequesi. Mons. Josep Àngel Saiz va explicar que «hi ha una crida a la vocació clara, a la santedat, a la perfecció. Jesús ens ofereix volar més alt i ens ofereix la gràcia per assolir-la. No estem cridats només a viure la vida cristiana, sinó a manifestar-la i a donar testimoni enmig de les dificultats, de la lluita. El Senyor no ens deixa sols».

El bisbe mirava els joves i hi veia lí-

El bisbe de Terrassa va impartir la seva catequesi a l'aire lliure.

ders, però líders d'un tarannà especial: «Heu d'influir en els altres sent joves coherents, bones persones, que intenten viure l'Evangeli... si viviu així, acabareu sent un referent per als altres. Sou la sal de la terra, sou la llum del món no des de la imposició, sinó des de la proposta. Si

vivim la vida nova de Crist, això no es pot ocultar.»

En diferents moments de la Trobada Nacional de Joves es va fer referència a la urgència de ser missioners valents. Així, el bisbe de Terrassa encoratjava els joves a ser fidels a la seva missió, que no és una altra que la d'«evangelitzar els vostres ambients, perquè Jesús us envia. Evangelitzar vol dir portar la Bona Nova a tota la humanitat i renovar-la. Per fer-ho calen homes i dones nous. Deixeu-vos convertir per la Paraula de Déu i per la persona de Crist».

Pel que fa al sant navarrès, va comentar que «Xavier necessitava un ideal que omplís la seva vida, i va trobar Crist. Va descobrir un ideal millor que la glòria humana. Només Crist podia omplir aquell cor insatisfet i inconformista de Francesc Xavier. La trobada amb Crist produeix alegria, plenitud, transforma la vida». Per això, Mons. Saiz va subratllar que «hem de sentir la crida i passar d'evangelitzats a evangelitzadors, amb un estil convençut i convincent. És Déu qui dona fruit i hem de

deixar que Ell actuï, però per a això cal estar units a Ell a través dels sagraments».

El bisbe va acabar la seva catequesi demanant als joves que busquessin punts de trobada amb les persones que els envolten per poder oferir-los una paraula de sentit. (R.M.J.)

Horitzons d'evangelització

Si el matí del dia 5 es va dedicar a les catequesis, la tarda va ser l'espai reservat als tallers. L'objectiu era realitzar una aproximació al món que ens toca evangelitzar i quina és la paraula que

l'Evangeli ha de dir. Els tallers, englobats en el tema *Horitzons d'evangelització*, oferien un ventall molt ampli de propostes en les quals van participar els joves.

Els tallers tenien una durada de tres hores i en alguns casos, com ara el taller «La missió als cinc continents», coordinat pel missioner xaverià Carlos Collantes, es va quedar curt. Els joves van poder triar un total de dinou tallers, repartits en tres grans blocs: *El món de la cultura*, *Per a la civilització de l'amor* i *Acció social i vida pública*.

En el primer bloc cal destacar el taller «Ciència i fe: conflicte o diàleg?», on un astrofísic i una biòloga van conduir el diàleg a l'entorn de les grans preguntes en les quals la ciència limita amb la fe. Un altre taller a tenir en compte va ser el de «Música i contemplació: cantant amb Nico». Aquest cantautor cristià, nascut a Huelva, va proposar als assistents fer servir la música per pregar. En aquest mateix apartat, Faustino Catalina, periodista de la COPE, es va encarregar del taller «Testimonis: Joan Pau II», on es va presentar el Pontífex com un gran testimoni de la fe.

En l'apartat *Per a la civilització de l'amor*, José Azcona, president d'Andevi Joves, va coordinar el taller «Cultura de la vida

Els joves van assistir molt atents als tallers.

gunes preguntes: és possible ser empresari o polític cristià?, hi ha una altra forma de fer economia o política?, què pinta Déu en tot això? El taller «Esport i oci. Cristians en el temps lliure» va posar en relleu que els cristians també tenen alguna cosa a dir en aquests àmbits, que tanta importància tenen a la nostra societat.

Finalment, en aquesta trobada no podia faltar un espai reservat per a sant Francesc Xavier. A través d'una biografia interactiva els joves es van poder acostar a aquest sant, patró de les missions, i descobrir un esperit que ho va donar tot per la gran aventura d'evangelitzar. (R.M.J.)

«Alma misionera»

Durant tres dies ha ressonat per tot Pamplona l'himne de la Trobada Nacional de Joves. Amb veu ferma i potent al començament, i amb les cordes vocals trencades i afòniques al final de la trobada els joves han cantat, cridat, xiuxiuejat, meditat i fet seu aquest himne, que els ha ajudat a conscienciar-se que es pot ser missioner arreu.

Señor, toma mi vida nueva
antes de que la espera,
desgaste años en mí.
Estoy dispuesto a lo que quieras,
no importa lo que sea,
tú llámame a servir.

LLÉVAME DONDE LOS HOMBRES
NECESITEN TUS PALABRAS,
NECESITEN MIS GANAS DE VIVIR,
DONDE FALTE LA ESPERANZA,
DONDE TODO SEA TRISTE,
SIMPLEMENTE POR NO SABER DE TI.

Te doy mi corazón sincero,
para gritar sin miedo
lo hermoso que es tu amor,
Señor, tengo alma misionera,
condúceme a la tierra
que tenga sed de ti.

LLÉVAME DONDE LOS HOMBRES...

Y así, en marcha iré cantando,
por pueblos predicando
tu grandeza Señor.
Tendré mis manos sin cansancio,
tu historia entre mis labios,
tu fuerza en la oración.

LLÉVAME DONDE LOS HOMBRES...

Autor: Javier F. Chento

i esperança cristiana», en què es va tractar el compromís dels cristians de difondre l'evangeli de la vida. Per la seva banda, Andrés Jiménez, catedràtic de Filosofia, va ser el responsable del grup que va tractar el tema «L'amor humà: de l'eros a la donació. Sexualitat, amor i matrimoni». En aquest bloc també hi va haver espai per a la pregària i la vida contemplativa, amb les religioses de la Sagrada Família.

El darrer bloc presentava temes com «Política, economia i cristianisme. Els cristians en la vida pública», on es van voler contestar al-

Joves cridats a la missió

«Francesc Xavier convida a somiar i obrir molts horitzons»

LETICIA EGIDO, Esclava Carmelita de la Sagrada Família (Àvila)

«En aquest any del V centenari del naixement de sant Francesc Xavier he volgut venir a aquesta Trobada Nacional de Joves perquè el nostre esperit i carisma és anunciar l'Evangel·li allà on siguem. Com a jove, crec que aquesta trobada ha estat una oportunitat que ens ha donat el Senyor per renovar la llavor que ha posat al nostre cor. En aquests dies he viscut moments molt emocionants perquè he compartit molt amb persones que tenen la meua mateixa fe. He tingut senti-

ments d'angoixa en escoltar el testimoni d'una jove malalta de càncer; de goig, per viure aquests dies tan bonics. Francesc Xavier ens convida a somiar i a obrir molts horitzons. Ens crida a la generositat, a sortir de l'egoisme de la nostra societat, a viure pels germans, no només en en pla espiritual, sinó també en el pla humà.»

«Xavier al "top ten" dels sants»

Pablo Bretones i Fernando de la Vega, pelegrins de Madrid

«Ens vam assabentar d'aquesta trobada perquè ja coneixíem les Xavierades i ens vam animar a venir perquè sempre és bo participar en una peregrinació amb joves. Aquí hem percebut clarament el contrast entre la gent del món i els joves cristians. Sant Francesc Xavier té aquest punt missioner que ens crida a conscienciar-nos que som cristians i que tenim la gràcia de poder donar a conèixer Jesús a la resta de persones. Per a nosaltres, Xavier és al top ten dels sants. Per als universitaris és una figura molt propera, molt normal per a un jove d'avui. Xavier revisa la seva vida i s'adona que ha de canviar perquè no li serveix de res tenir-ho tot, guanyar el món i perdre l'ànima.»

«Cadascú de nosaltres tenim una missió»

LUCÍA Díez de Arizaleta i José Miguel Fernández de Arcaya, voluntaris de la Trobada Nacional de Joves (Pamplona)

«Nosaltres ja havíem participat en la preparació de la peregrinació diocesana a Colònia l'any passat. Des de la diòcesi es va llançar la crida per donar un cop de mà a la trobada de Pamplona-Xavier i no ens ho vam pensar dues vegades. Hem viscut aquesta trobada, com a voluntaris, amb moltes ganes. Hem gaudit moltíssim, encara que també ens hem cansat moltíssim, però ha valgut la pena. Ens hem relacionat amb la gent com si ens coneguéssim de tota la vida. Hi ha hagut un ambient molt bo, com de família, i ens hi hem sentit molt a gust. A més, els pelegrins han estat molt comprensius amb les fallades que hem fet. Estem orgullosos d'haver acollit joves cristians de tot Espanya. Això ens motiva i ens dóna ànims per continuar endavant. Veiem que hi ha una Església jove, que no estem sols. Francesc Xavier és un instrument de Déu i ens impacta la manera com va donar la vida. Com ell, cadascú de nosaltres tenim una missió.»

«Tinc la motxilla plena de ganes d'arribar als que són al meu voltant»

Julia Martínez, pelegrina de Vitòria

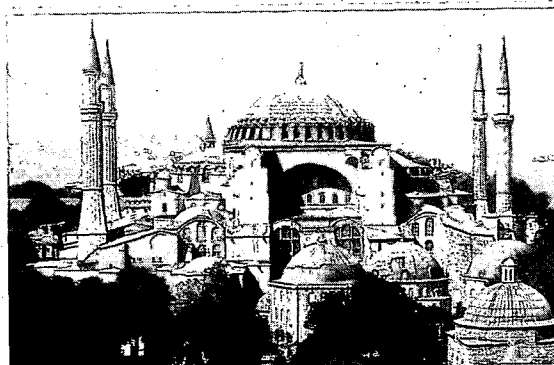
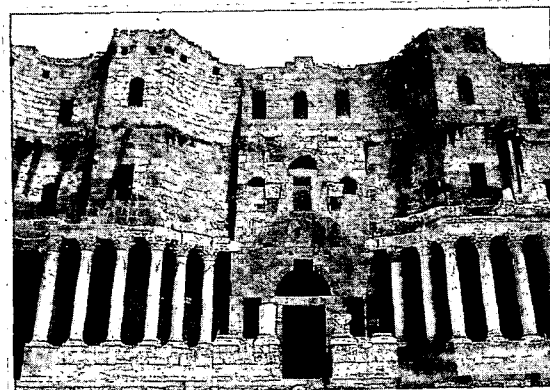
«Tenia una inquietud de fer una cosa diferent aquest estiu, d'estar amb joves amb la mateixa vivència que jo i de passar-ho bé d'una altra manera. En aquesta trobada he pogut conèixer l'Església més jove, persones que senten el mateix que jo. He viscut la universalitat de l'Església. Jo no coneixia la figura de sant Francesc Xavier i la veritat és que m'ha impactat molt el seu esperit missioner i veure que nosaltres podem fer molt allà on siguem, a la universitat, a la feina... M'ha impressionat l'alegria i la dedicació dels voluntaris, la unitat de tots els pelegrins, l'organització, que ha estat perfecta... En aquesta trobada he pogut apropar-me a altres persones i viure millor la meua fe. Surto de Pamplona i de Xavier amb la motxilla plena de ganes d'arribar a la gent que hi ha al meu voltant i, per descomptat, amb ganes per a la propera trobada d'aquesta mena!»

Reportatge: Rosa María Jané Chueca

NOVA PROGRAMACIÓ

Del 5 al 24 d'octubre

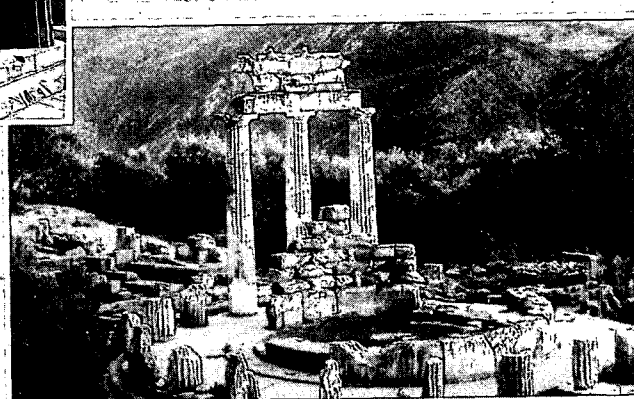
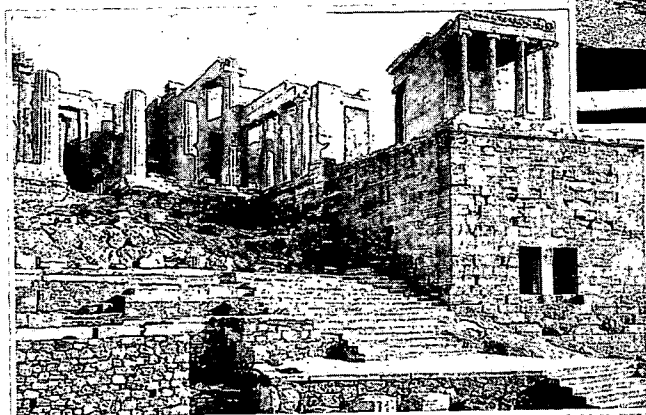
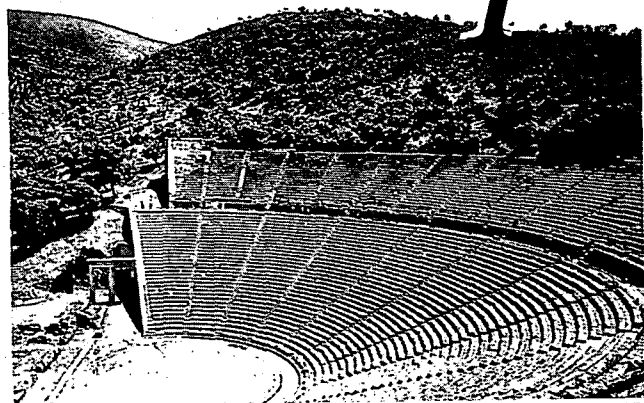
Ruta de Sant Pau

Per terres
de l'expansió inicial
del cristianisme

Turquia / Grècia

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:

(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

El Papa torna a demanar la pau per al Pròxim Orient

CASTELGANDOLFO.— «Bé sabem que la pau és, primer de tot, un do de Déu que cal implorar amb insistència en la pregària, però en aquest moment també volem recordar que la pau és una obligació de tots els homes de bona voluntat. Que ningú fugi d'aquest deure!»

Amb aquesta evocació a la pau com a do però també com a responsabilitat, el Bisbe de Roma va constatar durant l'Àngelus del dia 6 d'agost que «fins ara no s'han escoltat les veus que demanaven un alto el foc immediat en aquesta martiritzada regió». Benet XVI va tornar a renovar la seva «crida urgent» i va demanar que «tots ofereixin la seva contribució efectiva a la construcció d'una pau justa i duradora» a Terra Santa. També a l'audiència general del dimecres 9 va demanar l'alto el foc i va subratllar que és possible «canviar el curs dels esdeveniments quan preval la raó». En aquest sentit, va defensar que cal anteposar la bona voluntat, la confiança en l'altre, el compliment dels acords assumits i la cooperació.

Referint-se després a la festa de la Transfiguració, el Papa va dissertar sobre la llum «que ens convida a obrir els ulls del cor sobre el propi misteri de la llum de Déu present en tota la història de la salvació». Citant els salms va dir que la llum «és el mantell en el qual Déu s'embolcalla». Sobre el llibre de la Saviesa va afirmar que «el simbolisme de la llum ve utilitzat per

El Papa va desitjar la pau durant l'audiència general.

descriure la pròpia essència de Déu: la saviesa i l'efusió de la glòria de Déu». En el Nou Testament «és Crist qui constitueix la plena manifestació de la llum de Déu, ja que en Ell aquesta llum il·lumina definitivament la vida de cada home i el recorregut de la història». «Quanta necessitat tenim, en els nostres dies, de sortir de les

tenebres del mal, per experimentar la felicitat dels fills de la llum!», va dir el Papa, que va tenir un record especial per Pau VI, que el 6 d'agost del 1978 va morir a Castelgandolfo.

«Tots tenim necessitat de la pau.» És una de les frases de l'entrevista que Benet XVI ha concedit a la televisió alemanya i a Ràdio Vaticana. «L'única solució a la guerra és que hem de viure junts. Els polítics han de trobar els camins perquè això pugui succeir al més ràpidament possible i sobretot de forma duradora.» En un comunicat de la Sala Stampa, es llegeix que l'entrevista ha tingut lloc al palau apostòlic de Castelgandolfo i que s'ha realitzat «en vista al proper viatge del Papa a Alemanya el setembre». L'entrevista, en alemany, ha estat concedida a les televisions Bayerischer Rundfunk (ARD), ZDF, Deutsche Welle i a Ràdio Vaticana. Pel que fa al Pròxim Orient, el Papa ha explicat durant l'entrevista que «naturalment la Santa Seu no vol cap poder polític. Però volem fer una crida als cristians i a tots els qui se senten d'alguna manera interpel·lats per la Santa Seu per tal que es mobilitzin perquè reconeixen que la guerra és la pitjor solució per a tothom». «No du res de bo per a ningú, ni per als aparents vencedors. Nosaltres ho sabem molt bé a Europa, després de dues guerres mundials.»

Miriam Díez Bosch

ISRAEL

Profunda preocupació a Càritas per la situació a Gaza

JERUSALEM.— Israel no deixa d'atacar Gaza i la població de la Franja pateix fam i set. En esclatar la violència es desparten vells odis, que fan fracassar tot el treball fet per la pau i la reconciliació per part d'organitzacions com Càritas Jerusalem i altres ONG. «Aquests atacs no són un càstig a un determinat partit, sector, persona o secta. És un càstig a tota una nació i per això és un crim de guerra», diu

el P. Manuel Musallam, rector d'un convent llatí, l'única església catòlica de Gaza. Omar Shaban, director de l'oficina de Catholic Relief Service a Gaza, afirma que els atacs de l'exèrcit israelià a Gaza han provocat una situació terrible entre la població, que es deteriora de dia en dia. El P. Musallam explica que aquest menyspreu del dret internacional i la manca de respecte cap al poble palestí han fet molt difícil

per a ell defensar el seu missatge de pau i reconciliació, però assegura que «continuarem pregant per la pau i esperant l'esperança perquè la gent no en té, no veuen res en el seu futur».

Càritas Jerusalem informa que l'escassetat de fluid elèctric, carburant, aliments, aigua, medicaments i equip mèdic ha arribat a nivells crítics. Les infraestructures estan destrossades; el mal funcionament de les plantes de tractament d'aigües residuals és font de gran preocupació per motius d'higiene i sanitat. A més, centenars de treballadors del servei sanitari i d'altres institucions estatals fa mesos que no cobren i sobreviuen amb dificultats. Càritas ofereix assistència a famílies palestines empobrides i les ajuda a cobrir les necessitats bàsiques. (C.C.)

Mons. Sabbah demana dejuni i pregària per la pau

JERUSALEM.—A l'inici del període de pregària i dejuni de les Esglésies orientals, catòliques i ortodoxes, el patriarca llatí de Jerusalem, Michel Sabbah, va demanar perquè palestins, israelians i libanesos gaudeixin de la pau i de la seguretat al Pròxim Orient, i va fer una crida a la comunitat internacional perquè intervingui «de manera més eficaç». L'arquebisbe qualifica els darrers esdeveniments com a «inhumans, independentment de les raons que intenten justificar-los». Mons. Sabbah deplorea la captura de presoners tant per part de les forces militars israelianes com de les milícies xiïtes libaneses i demana que siguin tornats «sans i estalvis a casa amb els seus pares i éssers estimats», perquè «la persona humana és igual en dignitat, ja sigui israeliana o palestina». «La violència és un cicle de mort que cal trencar», afirma.

El patriarca demana a la comunitat que pregui «perquè els homes s'adonin que són capaçs de viure plegats, perquè s'aturin les accions militars que impedeixen als caps militars i als soldats ser persones humanes i les transforma en assassins». «Preguem perquè Déu continuï present entre els homes i que la seva presència torni l'home més humà amb els seus germans i germanes més enllà de les seves creences religioses o la seva nacionalitat», conclou. (ACI)

ITALIA

Mor el cardenal holandès Willebrands

ROMA.— El cardenal Willebrands, un dels grans homes de l'ecumenisme, ha mort als 96 anys després d'una vida dedicada a la promoció de la unitat entre els cristians. En saber-se la seva mort, Benet XVI va enviar telegrams de condol al cardenal Adrianus Johannes Simonis, arquebisbe d'Utrecht, (Holanda), i al cardenal Walter Kasper, president del Pontifici Consell per a la Unitat dels Cristians. Johannes Willebrands era president emèrit del consell que ara presideix el cardenal Kasper. En els telegrams el Papa insisteix en la importància del paper desenvolupat pel cardenal Willebrands en l'impuls del diàleg ecumènic durant el pontificat de Pau VI.

En el telegrama enviat a Holanda va escriure: «Agraeixo la seva infatigable tasca al servei del Poble de Déu i de la unitat de l'Església», i a més va dir que s'unia en pregària amb la família del difunt i a totes les persones que el van envoltar. Al cardenal Kasper, el Papa li va fer saber que s'unia al dolor per aquesta pèrdua en aquests termes: «Comparteixo el seu dolor i torno a donar gràcies al Senyor per tot el treball realitzat pel cardenal en les relacions ecumèniques, de les quals va ser un ardent promotor des de l'inici del seu sacerdoci, i de forma més particular després del Concili Vaticà II, a partir del qual va contribuir a desenvolupar i a intensificar el diàleg entre totes les Esglésies i comunitats eclesials.»

Nascut a Bovenkarspel, diòcesi de Harleem (Holanda), el 4 de setembre del 1909, va estudiar Filosofia i Teologia al Seminari major de Warmond i va ser ordenat sacerdot el 1934. Molt aviat va mostrar el seu interès per la unitat dels cristians, essent reconegut el seu treball per Joan XXIII, que de seguida el nomena secretari del tot just constituït Secretariat per a la Unitat dels Cristians, organisme que es va ocupar, durant el Concili Vaticà II, de la preparació de documents relatius a l'ecumenisme, a la llibertat religiosa i a les relacions amb les religions no-cristianes. El 1964 el Papa el nomena president d'aquest secretariat, càrrec que ocupa fins al 1989. Va ser camarlenc del Col·legi cardenalici del 1988 fins al 1993. (M.D.B.)

LLOGUERS • ALQUILERS

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

www.gestioandia.es

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

Itàlia

L'enemistat entre raó i misteri, al Meeting de Rimini 2006

■ La Trobada per a l'Amistat entre els pobles celebrarà la XXVII edició

RIMINI.— El Meeting per a l'Amistat entre els pobles celebrarà la seva edició número 27 a la ciutat italiana de Rimini del 20 al 26 d'agost propers. Agafa el títol d'una frase de Luigi Giussani a joves universitaris: «La raó és exigència d'infinit i culmina en el sospir i en el pressentiment que aquest infinit es manifesti.» Perquè la raó —aclareix Emilia Guarnieri, presidenta del comitè organitzador— «no és una estança tancada, sinó una finestra que s'obre a l'infinit».

Giussani volia treure a la raó la seva pretensió de ser mesura de totes les coses, per tornar-li el paper de clau que obre les portes a l'infinit. És el dilema de la cultura moderna i postmoderna: quan l'home pretén reduir el contingut de la realitat a allò que ell és capaç de mesurar i d'entendre, es perd i acaba negant el valor de les coses i sense reconèixer la positivitat de la realitat. Només una concepció de la raó —i de l'home— obert al misteri torna a l'home la seva veritable talla: no el misteri com una cosa desconeguda, sinó com una cosa que em constitueix, però que jo no puc definir. Raó i misteri poden i han de ser amics.

Una raó posada entre la política i la

religió, contra tot fonamentalisme, per veure el que en la realitat funciona i és positiu: perquè tot és per a la persona.

Com cada any els temes són molt variats, encara que enguany la quota de la política sembla menor que altres vegades, potser pel canvi de govern a Itàlia. «La política no ho és tot i no ve abans de tot», diu Raffaello Vignali, president de la Companyia de les Obres (que va ser a Barcelona aquesta primavera), «ens interessa el diàleg sobre els continguts i buscar allò que serveix al bé comú. La qüestió no és on som nosaltres respecte la política, sinó que som nosaltres qui preguntem a la política on hi ha el respecte pel país». En l'actual situació d'obstruccióisme par-

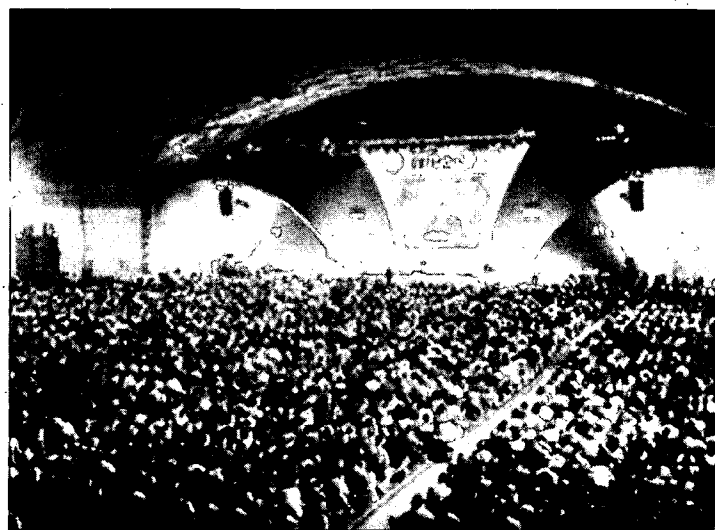
lamentari al Senat italià, per la qual cosa el govern es mou sempre demanant la «confiança» a la Cambra i impeding un debat sobre els difícils temes que ha d'afrontar la classe política italiana, cal recuperar un diàleg i una unitat profunda per a les reformes institucionals necessàries. Per això, entre altres personalitats, hi participaran el

president del Senat, Franco Marini, i el vicepresident del govern, Francesco Rutelli (de la Margherita).

La raó com a exigència d'infinit implica una postura humana d'obertura a la realitat i a la seva positivitat. Aquesta posició, encara que moltes vegades de forma incoscient, és la posició de l'emprenedor: cal una hipòtesi positiva sobre la realitat per construir, per arriscar. Per això, molt espai també a l'economia i al treball, amb atenció especial a la petita empresa i la seva capacitat emprenedora, veritable punt de força de l'economia italiana i al paper fonamental de la persona a l'empresa. Altres temes són el diàleg entre religions (sobretot amb l'islam), la bioètica, la família, la contribució de la ciència per entendre l'origen de l'univers. Entre les personalitats convidades, la reina Rània, de Jordània, i Simon Peres, d'Israel, a més d'altres habituals com ara Roberto Formigoni, Rocco Buttiglione, Giulio Andreotti i el sindicalista Savino Pezzotta.

S'hi esperen 700.000 persones, com l'any passat, quan hi va haver 2.800 joves voluntaris (la qual cosa representa un rècord, almenys a Europa), que dediquen una o dues setmanes de les seves vacances a treballar en l'organització, la neteja, l'assistència logística, etc., pagant-se l'estada. Hi haurà més de 1.000 periodistes acreditats.

Entre les exposicions, destaquen les dedicades a l'origen de l'univers («... per

Una imatge del Meeting de l'any passat.

què tantes estrelles»), als 50 anys de la revolució hongaresa, a les obres de la tradició monàstica benedictina, al sacerdot ortodox pare Aleksander Men, testimoni perseguit de Crist fins a la mort a la Rússia soviètica, i, especialment, la dedicada a «Toribio Alfonso de Mogrovejo: identitat i multiculturalitat a l'Amèrica Llatina».

Entre els espectacles, destaca el que obrirà el Meeting, *Doneu-me tres caravel·les*, dedicat a Cristòfor Colom, que no es va conformar amb les respostes que la seva raó creia conèixer i es va llançar més enllà, cap al desconegut.

El Meeting d'enguany toca el cor del problema de la modernitat: l'enemistat entre raó i misteri. El racionalisme es recolza en aquesta negació de la relació entre raó i misteri, no concebut la raó com a obertura a la totalitat d'allò real. Afirmar, al contrari, que la raó és exigència d'infinit, significa afirmar la seva recerca d'una resposta adient, per no caure en el nihilisme de Sartre, per a qui «l'home és una passió inútil». Com diu Emilia Guarnieri: «O acceptem que sigui propi de la naturalesa humana tendir més enllà, o hem de dir que l'home està equivocat, és no-res.»

I, com que nosaltres no estem equivocats, la cita és a Rimini del 20 al 26 d'agost. Per a més informació: www.meetingrimini.org/esp

Giorgio Chevallard

CUBA

Els bisbes demanen resar per Castro

L'HAVANA.— Després que Fidel Castro cedís provisionalment el govern al seu germà Raúl mentre es recupera d'una intervenció mèdica, els bisbes cubans van demanar als feligresos resar perquè Déu acompanyi el mandatari i van fer vots perquè la pau i la fraternitat «no poden ser pertorbades per cap situació externa o interna». «El delicat estat de salut que afecta el president Fidel Castro constitueix un moment especialment significatiu per al nostre poble», expressa la Conferència de Bisbes Catòlics de Cuba a través d'un comunicat. L'episcopat assenyala que «l'Església Catòlica, com a part d'aquest poble, comparteix aquesta preocupació i les súplikes de tots els creients». «Els bisbes de Cuba demanem a totes les nostres comunitats que ofereixin pregàries perquè Déu acompanyi en la seva malaltia el president Fidel Castro i il·lumini els que han rebut provisionalment les responsabilitats de govern», afegeixen. (ACI)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasfatima.org

Espanya

Càritas espanyola destina 525.767 euros a projectes internacionals

■ L'atenció se centra, entre d'altres, en els desplaçats i en les dones

MADRID.— Càritas acaba d'aprovar una nova partida de 525.767 euros per finançar programes de desenvolupament a nou països de l'Àfrica, Amèrica Llatina, Àsia i Europa. Amb aquesta partida ja pugen a 2.025.767 euros les quantitats aprovades al llarg del mes de juliol per finançar programes a països tercers. Els països beneficiats per aquesta nova partida han estat Colòmbia, Bolívia, l'Equador, Veneçuela, Rwanda, la República Democràtica del Congo, el Sudan, Albània i l'Índia.

La població més necessitada agraeix l'ajuda de Càritas.

Seixanta mil euros s'han destinat a la diòcesi índia de Punalur, a Kerala, per fer front a tres projectes: subministrament d'aigua potable, infraestructures sanitàries i campanya d'educació per a la salut, i millora de la salut i la higiene. Tots es desenvolupen en una zona habitada per dalits, els últims dels últims. Uns altres 5.116 euros s'han destinat a les víctimes del tsunami a la localitat índia de Pallankoil, pertanyent a la diòcesi de Thanjavur, per habilitar serveis sanitaris en una escola.

A l'Àfrica 112.229 euros s'han repartit a la diòcesi de Kabgayi, a Rwanda, on s'han finançat dos projectes per donar cobertura sanitària a diabètics i persones sense recursos. A la República Democràtica del Congo s'ha finançat un tercer projecte d'atenció d'emergència als desplaçats pel conflicte armat (50.000 euros)

i el quart projecte finançat ha estat d'educació per a la pau a les localitats de Nimule, Kajoikeji, Lobone i Yei, al sud del Sudan (48.616 euros).

185.348 euros s'han destinat al «Projecte Esperança», a la localitat albanesa de Scutari, que atén nens i joves amb minervalies físiques i psíquiques. Assistència a domicili, creació de tallers, inserció sociolaboral i suport a les famílies són algunes de les activitats que desenvolupa aquest projecte.

Les comunitats de pau a Barranca Bermeja i els desplaçats de Bucaramanga pel conflicte armat han estat els dos projectes colombians finançats amb 20.000 i 35.000 euros respectivament. A més, a Llatinoamèrica s'ha finançat un projecte d'atenció a dones prostitutes i víctimes del tràfic de persones a la regió de Quito-Pichincha, a l'Equador, amb 4.347 euros, i a Veneçue-

la, un projecte de desenvolupament sostenible de la comunitat catuche per un import de 23.727 euros. Finalment, l'últim dels projectes aprovats ha estat el presentat per Càritas Bolívia per enfortir el desenvolupament institucional de tota la xarxa nacional, per un import de 80.000 euros. (C.C.)

Mons. Barrio convida a afrontar els incendis

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— L'arquebisbe de Santiago de Compostel·la, Mons. Julián Barrio, ha convidat els gallecs a afrontar el problema del medi ambient davant els nombrosos incendis que assolen el territori. Mons. Barrio constata que la degradació ambiental és una realitat que té unes conseqüències desastroses per a la qualitat de vida: «Una vegada més aquests fets ens motiven a revifar la consciència de la nostra vocació ecològica que mostra que, davant la natura invisible, estem sotmesos a les lleis no només biològiques sinó també morals la transgressió de les quals no queda impune.» Per a l'arquebisbe, és un error creure que podem disposar arbitràriament de la terra «en lloc de col·laborar amb Déu en l'obra de la creació. No som amos, sinó administradors de la realitat creada amb l'encàrrec de custodiar-la».

Segons Mons. Barrios, «tenir cura de les condicions medioambientals és un deure moral, sabent que la protecció de la creació exigeix un compromís solidari per part de tothom en la recerca del bé comú. Tot esforç i diligència seran pocs a l'hora d'evitar aquests incendis les conseqüències dels quals són, en no pocs casos, irreparables». És per això que subratlla que «ningú té dret a sentir-se absent a l'hora d'oferir la seva col·laboració coordinada i responsable en aquest propòsit». (C.C.)

Les Missioneres de Maria Mitjancera escullen superiora general

ÀVILA.— La religiosa M. Lucelly Franco Ochoa, colombiana, ha estat escollida nova superiora general de les Missioneres de Maria Mitjancera en el transcurs del VII Capítol General que es va celebrar a Piedralaves (Àvila). La Gna. Lucelly Franco va ingressar en aquesta congregació el 1967. Va treballar en el camp de l'educació i va formar part de l'equip de formació de la Delegació de Colòmbia, de la qual va ser responsable entre el 1986 i el 1992. En el Capítol celebrat el 1994 va ser escollida vicària de la congregació, càrrec que ocupava fins ara. Formaran part amb ella de l'equip de govern les religioses M. Teresa Andrade Pérez, Achamma Sebastián, Lucia Bedoya i Adela Miranda. (Ivicon)

Les jesuïtines reflexionen sobre el paper dels laics

SALAMANCA.— Del 16 al 22 de juliol, un centenar de laics procedents de deu països vinculats a la congregació de les Filles de Jesús (jesuïtines) es van reunir a Salamanca per analitzar com viure en el món des de l'espiritualitat de la mare Càndida Maria de Jesús, fundadora de la congregació. A més, durant la trobada, que és la primera d'aquestes característiques que organitza aquesta congregació religiosa, es va evaluar el camí recorregut pels laics a la congregació, es van apuntar alguns camins de futur i es van analitzar

les relacions entre els laics i les religioses. Els participants desenvolupen diferents tasques a la congregació. Uns quants treballen en escoles, porten grups de catequesi, col·laboren en tasques de voluntariat amb les religioses, etc. L'obertura i clausura de la trobada va anar a càrrec de la religiosa Pilar Martínez, superiora general de l'institut. Aquesta congregació va néixer a Salamanca a les darreries del segle XIX i desenvolupa una tasca d'evangelització especialment entre els més necessitats. (Ivicon)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Coherència entre fe i vida

El Concili Provincial Tarraconense malda perquè no hi hagi entre els cristians un divorci entre la vida i la fe. Joan Pau II, parlant explícitament als laics cristians, ha explicat amb exemples l'exigència integral de la fe. Ens diu que no hi poden haver dues vides paral·leles, l'una religiosa i l'altra secular. La vida de família i el matrimoni, el món del treball i de les relacions socials, els camps del compromís polític i de la cultura s'han de guiar sempre i solament per la consciència cristiana. Perquè tots els aspectes de la vida humana entren en el disseny de Déu.

El laic cristià és, alhora, un membre de l'Església i un ciutadà de la societat. La unitat radical de la consciència exclou qualsevol dualisme, perquè es fonamenta en la voluntat de Déu, creador i redemptor de l'home.

El Concili Vaticà II, tractant concretament dels laics

cristians, fa aquest advertiment d'àmplia ressonància: «El laic, que és alhora un membre del poble de Déu i de la ciutat humana, ha de comportar-se en aquests dos ordres, sempre i únicament, a la llum de la seva consciència cristiana.»

No hi ha dubte que un dels errors més grans del nostre temps és la separació entre la fe i la vida diària dels cristians. Som ben conscients de la gravetat d'aquest divorci entre la fe i la vida, i veiem ben clarament que no té cap sentit aquesta expressió: «Una cosa és la religió i una altra són els negocis.»

Segons sant Pau, una llei fonamental per a la vida cristiana consisteix en això: «No us acomodeu pas al model d'aquest món.» Un món paganitzat, que l'apòstol descriu detalladament en la Carta als romans.

Avui més que mai, els cristians han d'unir la fortalesa

a la fe i han d'afirmar amb la seva conducta, principalment, aquelles veritats i aquells valors de la religió que afecten tots els actes de la vida humana. Així, seguint el pensament de sant Pau, podran renovar el seu esperit de manera que sàpiguen «discernir quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, que li és agradable, que és perfecte.»

La vocació dels laics cristians a la santedat es realitza i es viu en la seva inserció en les realitats temporals i en la seva participació en les activitats terrenals. El Concili Vaticà II ens diu que «ni l'atenció de la família ni els altres deures seculars han de ser quelcom aliè a l'orientació espiritual de la vida». Així doncs, la unitat de la vida dels cristians té una gran importància. Els laics han de santificar-se en la vida professional i social ordinària.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Déu creà l'home i la dona

Continuem els comentaris sobre el Compendi del Catecisme. Aquestes últimes setmanes hem parlat de la creació de l'home, a la llum del relat recollit a la Bíblia, en el llibre del Gènesi: «Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona» (Gn 1,27). Ja vam veure que d'aquest text se segueix l'elevada dignitat de la persona humana.

Amb aquestes paraules el text revelat també deixa ben clar que l'home i la dona gaudeixen de la mateixa dignitat fonamental, ja que la imatge de Déu resideix igualment sobre l'un i sobre l'altra.

El magisteri de l'Església i la tradició cristiana sempre han reconegut i defensat aquesta veritat. En un entorn cultural que menysvalorava injustament la dona, el cristianisme va proclamar amb força el valor de tot ésser humà: tots hem estat creats per Déu i tots som cridats a la santedat. «Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en

Jesucrist» (Ga 3,28). Tant als evangelis com als altres llibres del Nou Testament queda palès el paper insubstituïble de les dones en la vida de l'Església. I entre els màrtirs i els sants els cristians sempre hem venerat, amb un legítim orgull, tant dones com homes. Gràcies a Déu, el concepte d'igualtat aportat pel missatge de Crist s'ha estès àmpliament en la cultura actual.

L'home i la dona han estat creats per Déu en igual dignitat com a persones humanes; i al mateix temps, com a home o dona, són diferents i complementaris. Ser home o ser dona forma part de la constitució íntima de la persona: són les dues maneres possibles de ser persona humana.

És molt bonica la descripció de la creació de la dona que, amb el llenguatge al·legòric propi dels primers capítols del Gènesi, ofereix la Bíblia: «El Senyor-Déu es digué: No és bo que l'home estigui sol. Li faré una ajuda

que li faci costat» (Gn 2,18). Llavors Déu va afaïçonar la dona a partir d'una costella de l'home. En veure-la, l'home se'n va alegrar, perquè la va reconèixer com un altre «jo», i va deixar anar un crit d'admiració, una exclamació d'amor i de comunió: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn!» (Gn 2,23). L'home i la dona no estan cridats a existir en companyia, o simplement junts, sinó recíprocament, l'un per a l'altre.

Entre l'home i la dona hi ha una recíproca complementarietat natural. Evidentment, no és que com a individus siguin incomplets, sinó que estan cridats a viure una comunió de persones. El fet que l'ésser humà, imatge de Déu, hagi estat creat com a home i dona, indica també que la seva «unitat de dos» és un reflex de la comunió d'amor que es dona en Déu, per la qual les tres persones —el Pare, el Fill i l'Esperit Sant— s'estimen en el misteri íntim de l'única vida divina.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

25 ANYS

Reunió d'Associacions Pro Vida a Barcelona

La V. S. de Tarragona contra el l'entusiasme d'aquells joves

«No podré oblidar mai l'entusiasme d'aquells joves»

CATALUNYA CRISTIANA

CATALUNYA CRISTIANA

CATALUNYA CRISTIANA

El Carles emprèn... contra la Torre Annunziata

Metodologia David

opinió

Punt de vista

Mn. Jaume Montaña Carrera*

Dia de dol i de glòria

Res em faria més feliç que no haver d'escriure aquestes ratlles. Seria com si allò que va passar no hagués passat. Malauradament, la història explica els fets com són i amb memòria exacta que ens obliga a no oblidar-los. Més d'un ha pretès, i pretén, llegir la història segons els seus interessos. Per més manipulacions que es vulguin fer, la història és senyora. Torna sempre al seu lloc i els fets guarden la seva veritat.

El 5 d'agost del 1936, amb altres fulls del calendari, és un dia trist i de dolor. L'aleshores bisbe de Lleida, Mons. Huix, i altres capellans i seglars, laics cristians, foren afusellats. El seu delictes: creure en Déu, ser capellà o home honorat creient i bon catòlic. Recordem el jove beat Francesc Castelló. Van morir perdonant com Jesús a la creu. Esperançats que, fets com aquests, no es repetirien mai més.

Alhora, és un dia, són dies, de joia i de dol de festa, i de remembrança i de glòria. S'han escrit les pàgines més nobles i més lluminoses de la història del bisbat de Lleida. Un total de 140 capellans i 31 seglars van signar, amb sang martirial, l'acta del llibre de la seva vida. Van posar la diòcesi de Lleida al capdamunt de la fidelitat a la fe i el servei de la caritat.

Cadascun dels que van matar té la seva història personal, tots en comú, ser creient en Déu i defensors de la fe i de l'Església. Marcats per l'odi a la fe, els botxins, germans equivocats, producte d'injustícies ancestrals, d'irracionalitat que ofèn el pensament, assedegats de sang innocent, no entenien altres raons que l'odi ofuscant de l'enteniment, que incapacita per a la veritat. No coneixien altre llenguatge que el de la tirania, que s'alimenta de la mort, i descarregaven la seva ferocitat sobre els més

innocents. Una guerra en la qual tothom, el poble en conjunt, en va ser el perdedor. L'odi es va establir al nostre país i la democràcia no es va recuperar fins 40 anys després.

Ara fa setanta anys dels fets i de la barbàrie, de l'horror d'una guerra que va durar tres anys. Una guerra és una cosa irracional, i no diguem si és una guerra civil, de poble contra poble, entre veïns.

Aprenem la lliçó, les idees no es defensen a trets ni fent callar l'opositor. La intel·ligència i el diàleg, juntament amb el perdó, són el llenguatge de la democràcia. La revenja és una burla a la història, és un atemptat a la pròpia consciència. La sang no entén de dretes, esquerres o centre, és vida igual per a tothom. La vida no té preu, ens és donada i, a donar-la, hi ha la màxima expressió de llibertat, que, en el cas dels màrtirs, és lliurada per causa de la fe.

Pregar, amb pregària pasqual pels màrtirs de l'Església de Lleida, ens porta a resar per tots els qui moriren en la guerra o foren morts, les víctimes dels efectes col·laterals. La sang dels màrtirs és sang de reconciliació en la justícia i la pau. Van morir amb paraules de perdó i amb l'esperança que mai no tornarien a passar uns fets semblants.

L'Església de Lleida ha de fer honor al títol de «martirial» que la corona, amb memòria agraïda i generositat de perdó dels màrtirs. Les noves generacions de joves cristians han de conèixer i estimar aquestes pàgines de la història diocesana.

* Jutge-president del Tribunal Diocesà per la Causa dels Màrtirs del 1936-1939

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Déu ha escrit dos llibres

L'Església, arran dels límits de la intel·ligència humana, afirma que «a partir de la Creació, això és, del món i de la persona humana, l'home, amb la raó sola, pot conèixer Déu amb certesa com origen i fi de l'univers, i com suprem bé, veritat i bellesa infinita». Una afirmació realment encantadora, delicada... L'accessibilitat de Déu per la raó és molt important. La intel·ligència és un gran do. Ens fa persones. Ens permet reconèixer en aquest món unes petjades que duen a l'Autor esplèndid de l'esplèndida creació.

Tanmateix la intel·ligència humana no pot abastar l'ésser total de Déu i els seus designis. Déu, que estima la Creació, que ens ha fet a la seva imatge i semblança, ens ha volgut manifestar la seva intimitat. Ens tracta com amics. Realitat que expressarà el mateix Jesús, el Dijous sant, quan dirà als apòstols que no són servents sinó amics. Aquest tracte amorós ha estat magnífic en el que anomenem la «Revelació». Revelar significa «treure el vel», és a dir, donar a conèixer, comunicar. Perquè ens estima ens ha explicat qui és Ell i qui som nosaltres. La Revelació abraça tot el que el Senyor ha obrat i ha dit a favor nostre. Déu ha anat parlant fragmentàriament pels patriarques, pels profetes i plenament per nostre Senyor Jesucrist, el seu Fill Únic, nascut de Santa Maria Verge per obra de l'Esperit Sant.

Valorem la manera com Déu s'ha volgut manifestar!

Observem l'obra creadora de Déu. Ho han fet els creients de totes les èpoques. Ho han deixat consignat els grans teòlegs. L'admiració de la creació suposa una ànima oberta i delicada. La creació, a fi de comptes, ens fa aixecar el cap enlaire i cercar quina ha de ser la bellesa del Creador de tanta bellesa.

Valorem la manera com Déu s'ha volgut manifestar! Ens revela el seu misteri. Ens parla amorosament. Ens envia el seu Fill. Inspira homes que, moguts per l'Esperit Sant, consignin per escrit els seus fets i les seves paraules. La Revelació divina enlaira el do de la intel·ligència humana. Que rep una llum enfortidora. Una claror que la fa més potent. Valorem, doncs, la Tradició vivent de l'Església i agafem les Sagrades Escriptures, especialment les narracions dels quatre evangelistes!

He escrit això perquè, aquesta tarda de diumenge, he llegit que «Déu ha escrit dos llibres: un és l'Escriptura i l'altre, la Creació. Un conté lletres i paraules; l'altre, les coses. No tothom pot llegir el llibre de l'Escriptura, però tots, àdhuc els il·letrats, poden llegir el llibre que és la Creació. Que és totalment obert per als ulls de tots».

Les vacances ens poden ajudar a contemplar la Creació i a llegir també les Sagrades Escriptures. Aprofitem els dies de repòs com un temps de gràcia. Perquè ho és. Que l'oportunitat no se'ns escapi.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Xacal

No sé quines nocions teniu vosaltres d'aquest animal. A mi, antigament, em sonava a comparsa de novel·les, i no m'havia entretingut mai a saber com era. Imagineu, per tant, què vaig sentir quan, la primera vegada que vam pujar al Sinaí, deu fer uns 30 anys, en l'època en què aquest territori estava ocupat per Israel, i després de travessar uns camins estrets plens de camps de mines, i de dormir unes quantes hores al ras, sota l'espectacle meravellós del firmament, que en aquelles terres és dels més nítids de l'orbe, cap a les quatre de la matinada, pujàvem un matrimoni holandès, una jove francesa emparentada amb santa Teresa de Lisieux i, conduïts, que no guiats, per un beduí de vuit anys, vam sentir lluny un udol misteriós. Val afegir que la soledat del desert ens aclaparava i que pujàvem en silenci. Em vaig atrevir a preguntar en francès al matrimoni, que a la vegada ho va fer en anglès al noi, si sabia quin animal era. Sense immutar-se, va contestar que devia ser un xacal. Aleshores, em va venir al cap una definició que no sé d'on havia tret: el xacal és la fera del desert. Encara que sembli mentida, no vaig tenir por. Aquell crit, que es va repetir més vegades, va ser l'acompanyament harmònic de la melodia del misteri que ens acompanyava. Hi he tornat altres vegades, però la muntanya ha perdut aquest encant. Ara, els que pugen al cim no són set, sinó centenars, potser milers. N'hi ha que pugen caminant i d'altres, amb camells. Qui tingui pensat d'anar un dia al Sinaí que no es desanimi, perquè aquest lloc continua tenint molt atractiu i un glamour espiritual.

El xacal és un animal perillós, una fera. S'assembla al llop i a la hiena. Però ningú no té por. Interessa més conservar una espècie animal, encara que sigui molt agressiva, que assegurar la subsistència dels humans. Si un dia un forestal descobrís el rastre d'un d'aquests animals, l'alerta seria un anunci festiu i les precaucions que es prendrien per no fer-lo fora serien màximes. Una altra cosa és trobar rastre d'un humà que s'hagi esquitllat per les fronteres sense papers, a aquest sí que cal agafar-lo i expulsar-lo. Tant se val que al seu país es mori de fam. La seva presència entre nosaltres no enriqueix gens l'equilibri ecològic o la biodiversitat. Els humans no són cap espècie protegida.

El xacal, *Canis aureus*, en científic, surt 18 vegades a la Bíblia. Els autors no estan segurs que sempre que hi surt, en hebreu unes vegades *iyym*, i d'altres *tan*, sigui aquest cànid. Es pot confondre amb la hiena, el llop o, fins i tot, la guineu. No em digueu que són animals molt diferents, perquè ja ho sé, però és que una cosa és veure'n una fotografia o veure'ls tancats en un zoològic, i una altra, ben diferent, és trobar-los en un despoblat, amb el risc que això suposa. En aquestes circumstàncies, ningú no pensa en esbrinar de quin animal es tracta, només pensa a fugir i res més. Llegeixo els passatges on apareix al llibre sagrat i comprovo que a Israel no en tenien gaire bon concepte. Gairebé tots els textos són profètics i el tracten com un animal solitari, poblador de ruïnes. Només a Lamentacions 4,3 hi diu: «Fins i tot els xacals alleten i crien els seus cadells. Però el meu poble és una mare sense cor, com els estruços del desert.» Aquest text, d'alguna manera, té un to poètic.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Teràpia i espiritualitat

La insatisfacció en la qual viuen moltes persones constitueix un motiu bàsic per anar als psicòlegs i terapeutes. Conèixer les causes del sofriment i intentar donar-los remei n'és l'objectiu. Potser abans es recorria als sacerdots i consellers per cercar la pau interior o resoldre els problemes urgents de la vida ordinària. Ara, qualsevol que prometi solucions i obre camí a l'harmonia pot tenir els seus adeptes. No es descarta ni la màgia dels xamans ni els cants de sirena. El mercat és tan ampli i variat que costa distingir les ofertes serioses de les promeses enganyoses. Hi ha molts diners en joc. Es conserven els clients si se'ls lliga amb una dependència malaltissa.

Sóc partidari del tractament interdisciplinari, que exigeix tenir consciència clara dels límits de cada intervenció. Afrontar la pròpia biografia, amb llums i ombres, per guarir les ferides existencials és un primer pas indispensable. Refer els vincles parentals, que tanta gent viu amb dificultat, és una tasca inevitable perquè incideix en les relacions socials, en l'elecció de parella i, fins i tot, en la nostra representació de Déu. La construcció del nostre autoconcepte, autoimatge i autoestima no es fa de manera automàtica. Requereix, de vegades, ajuda externa. Superar alguns traumes que marquen la nostra vida permeten la nostra sanació. Psicòlegs i terapeutes poden contribuir de manera decisiva a la nostra millora personal però, amb això, no n'hi ha prou. La teràpia té un sostre, sobre el qual aletegen encara altres aspiracions d'homes i dones. Reduir-s'hi és viure a mitges i oblidar el més important.

Cadascú, en el fons, cerca el sentit i el problema del sentit és el problema de l'espiritualitat (i de la religió). La feina psicològica prèvia (o simultània) és ne-

cessària, però no suficient. La crisi psicològica ens sacseja en diferents moments de la vida, en consonància amb les etapes de l'existència, però la crisi espiritual augmenta a mesura que complim anys. La maduresa, la meitat de la vida, el segon viatge... són expressions que acostumen a marcar el plantejament de la crisi espiritual. Passa la primera part de la vida: estudis, feina, parella, família, posició... Una vegada s'aconsegueixen aquests primers objectius, hom s'enfronta al voltant dels quaranta anys amb el buit espiritual. La teràpia contribueix a formular els problemes, però se li escapen les solucions que cal buscar en l'àmbit de l'esperit. Qui et pot acompanyar en la primera part del viatge, no sempre és bo per ser el teu guia en la segona part. Moisès va servir per conduir el poble israelià pel desert, però no va poder entrar en la terra promesa.

És relativament fàcil trobar psicòlegs i terapeutes. Resulta més difícil distingir els capaços dels mediocres. N'hi ha que confien en la seva preparació universitària, però no han fet cap procés personal. Altres confien en la seva experiència, però menyspreen la preparació universitària. No és qüestió de contraposar, sinó de complementar. Qui cobra més no sempre és el millor. Però, hi ha una tasca molt més complicada: trobar homes i dones d'esperit que, sense menysprear la feina psicològica, empenyin al cim del sentit. No acostumen a ser mediàtics, els diners no són la seva prioritat ni estan aferrats a la fama. No són gurús que busquen adoradors, sinó persones que, a imitació de Jesús, alliberen les persones de les seves cadenes i capaciten per a la vida amorosa. No admiren tant per la seva saviesa, sinó que contagien pel seu ésser. No són visionaris, sinó místics. La teràpia té un sostre; l'espiritualitat, no.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Lluny i a prop

Uns dies fora de Barcelona i del meu barri marginat m'han tingut lluny de la gent que estimo. Lluny i a prop perquè els he tingut molt sovint al pensament.

He anat a fer un curset de pregària a Burgos. Han estat uns dies meravellosos de descans del cos i de l'ànima. Burgos té —almenys a la part on jo estava, al seminari, i la residència dels carmelites, a prop del centre i de la catedral— un caire totalment diferent del que visc cada dia. «La Avenida del Empecinado», on estan tots aquests llocs, és ampla, verda, al costat mateix d'un dels ponts que travessen el riu i on es troba un altre passeig deliciós, l'Espolón.

Quan sortíem, cap al vespre, la pau i la senzillesa de la gent que hi passejava em va cridar molt l'atenció. Eren parelles de matrimonis d'edat avançada que seien a l'ombra d'aquells arbres que s'unien per les branques formant una mena de túnel. També hi havia mares amb els seus fills i filles ben mudats pel passeig vespertí. Tot era calma, benestar, pau.

Jo també seia amb la meua companya de viatge i de curset i, tot mirant la bona gent, els meus pensaments anaven ben lluny, a l'altra banda de la península a prop del Mediterrani. Pensava en la gent del meu barri que no pot sortir d'aquells carrers i, si ho fa, és per buscar-se la vida a les cases dels que poden sortir.

Pensava en la Carme, que durant l'hivern ha de fer com les formigues, estalviar una mica cada mes perquè les «senyores» amb les quals treballa fent feines se'n van de vacances i, com que no està assegurada i treballa per hores, no guanya calés en tot l'agost.

Pensava en l'Òscar, que aprofita l'estiu per treballar més hores al bar, tot i que li paguen una misèria a compte de les hores

extraordinàries que fa.

Pensava en la Fàtima, que ha tingut un fillet fa poc i que no ha trobat cap guarderia sense pagar gaire i, com que no pot deixar la feina a la Bonanova que l'ajuda a mantenir els seus quatre fills, s'ha vist obligada al fet que la Míriam, la gran, que ja té tretze anys, vagi quatre vegades al dia a la casa on acompanya l'àvia de la família que se n'ha anat fora, a la Costa Brava, per poder donar-li el pit. La Míriam, per no tornar cada vegada al barri, es queda a un banc del jardí més a prop de la casa.

Pensava en els meus amics de la presó que només poden veure el tros de cel que els permeten els murs del pati quan surten del «talego» o el quadrat que esguarden per la finestra d'aquell...

Una tarda estava amb aquests pensaments passejant mentre fèiem un «taller» del curset. Ens havien dit que la nostra pregària havia de consistir a estar a l'aguait de la gent que passava al nostre voltant i a veure què ens suggeria.

Feia una estona que contemplava aquella mena de gent que he dit abans. De cop, el meu esguard es va dirigir a un banc. Sola, bruta, amb les sabatilles al costat i una bossa d'escombraries a la mà, una dona de mitjana edat, parlava sola. Reia, es posava els cabells davant la cara, se'ls retirava, tornava a riure... Quina serà la història d'aquesta dona?

Més enllà, un avi caminava a poc a poc, tot sol, amb un «tacatà».

Una noieta, amb trets de boliviana o peruana, empenyava una cadira de rodes amb una àvia i li parlava amb tendresa...

Ja en vaig tenir prou per a la meua pregària. També aquí a Burgos, en la pau d'un passeig al costat d'un riu, podia viure «la mística del carrer».

Zoom

Eduard Brufau

Mentre al Pròxim Orient la violència entre els pobles continua, en aquesta banda del Mediterrani un esdeveniment musical parlava d'entesa entre cultures. El Festival Castell de Peralada acollia l'11 d'agost un concert de la West-Eastern Divan Orchestra, un conjunt instrumental de prestigi format per músics espanyols, israelians i àrabs, dirigida per Daniel Barenboim. L'orquestra del director jueu argentí, de nou no només va oferir música de qualitat, sinó que sobretot va demostrar que la bona convivència entre els pobles no és cap quimera.

Acolлим i ajudem
les futures mares
amb problemes

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Amnistia Internacional

És molt dur llegir que la secretària general d'Amnistia Internacional (entitat que vetlla pel compliment dels drets humans) ha afirmat que «el fetus humà no té dret a la vida». No obstant això, en cap moment en la Declaració Universal dels Drets Humans s'esmenta el «dret de matar». Per què ho vol canviar de sobte Amnistia Internacional?

La secretària general respon que «encara no hi ha res decidit a Amnistia Internacional». No obstant això, la màxima dirigent d'aquesta entitat no veu cap contradicció entre aquesta actitud i l'historial d'Amnistia Internacional en defensa de la vida, ja que «no existeix el dret a la vida per al fetus». No sé quin concepte de l'ésser humà tenen a Amnistia Internacional, però negar al fetus el dret a la vida és no reconèixer-lo com a subjecte de drets i deures.

Cal recordar que Amnistia Internacional va ser fundada el 1961 pel catòlic Peter Benenson, que va morir l'any passat. L'organització ha tingut moltes vegades el suport de l'Església catòlica i molts dels seus socis continuen fidels a aquesta tradició de defensa del dret a la vida sense excepcions. Aquesta declaració mostra que alguna cosa greu passa en aquesta organització.

La Santa Seu, no obstant això, ha deixat clar que aquesta no és cap qüestió que preocupi només els membres d'Amnistia Internacional. Va dir fa poc que té en gran consideració aquesta organització i lamenta per això que els seus dirigents vulguin modificar-ne l'orientació: «Si fan això, estaran desqualificats com a defensors dels drets humans.» Per què fins i tot qui té com a principi d'actuació defensar la vida humana no la respecta quan es tracta del no-nat?

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

Anar-se'n a viure junts

Avui anar-se'n a viure junts és una opció que té molts adeptes, suposadament per gaudir de tots els avantatges

CARTES DEL LECTOR

del matrimoni i cap dels seus desavantatges. Altres creuen en la cohabitació com a pas previ a les noces, però, segons declaren els experts, aquesta experiència hauria de ser seriosament qüestionada. La meitat de les unions de cohabitació duren un any i més del 90% es trenquen abans del cinquè any.

La raó rau en el fet que aquella persona que es vol casar per a tota la vida tendeix a pensar-se molt seriosament amb qui ho fa. El que no té un pla per a tota la vida, no tria tant la persona, no inverteix temps i esforç a trobar l'«altre» idoni o a mantenir-lo després.

Els que cohabituen dediquen més esforços a invertir en el seu propi futur individual, la qual cosa no deixa de ser un egoisme a dos. Però, els casats s'esforcen conjuntament en el seu projecte d'equip, cosa que dona molta més solidesa a la relació. Per això, cada vegada menys es podrà parlar del cohabitar com una simple avantatge del matrimoni, un «per provar». La prova està adulterada ja d'inici.

EVA NORDBECK
Barcelona

Del parlar, conversar... i resar

Potser no caldria fer cap aclariment si procuréssim assumir aquest encapçalament amb pausa i comprensió.

És cert, no obstant això, que la rutina i la monotonia que s'arrossega en el transcurs del temps —llegat d'alguns que ens van precedir— ens ha malmès l'espontaneïtat i el comentari adient o qüestionador, pel que fa a les vicissituds inherents al nostre viure quotidià. Ell —Pare, Germà, Amic, Nostramo— ens vol sincers, senzills i comunicatius, tal com ho va exercir el seu Fill Jesús, el nostre Salvador. En tot cas, ens hauríem d'avergonyir si reflexionéssim pel que fa a l'amanerament del nostre pregar, tal com si estiguéssim complint un ritual encarcerat o, fins i tot, mig fingit.

Quina importància pot tenir, per exemple, que el res del Rosari, en comp-

tes de 15 minuts s'allargui a 20, 30 o més? És a dir, els que calgui com en tota conversa normal. Ben paladejat, paraula per paraula, amarat d'aquella mansuetud que aspirem que sigui un reflex de la que brolla de Tu i ens inunda. L'estimació del Senyor.

Si ho mirem bé, veurem que en aquest rengló de la nostra conserva amb Déu hi ha facetes que admeten una predisposició de cara a un millorament que, per molt que el cuidem, pecarà d'insuficient, malgrat la comprensió infinita d'a Qui va dirigit.

A més, aquestes consideracions s'aniran engruixint i es remouran amb les que ens pot dictar la collita pròpia, en l'íntim inconscient de cadascú, que tant de bé fan quan les escoltem.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

La Paraula de Déu, avui

Em fan pensar molt les diferents maneres d'entendre la Paraula de Déu en el món d'avui. Ja en temps de Jesucrist, crec que amb tota la bona fe el contradeien, com aquell guariment que va fer en dissabte. Qui el va criticar tenia mala fe o estava equivocat? A causa de la formació rebuda, una persona pot estar equivocada sobre algun aspecte de la fe cristiana.

Per ser eficaç en la manera d'actuar, cal estar molt unit al cep. Penso que la causa dels nostres mals és que menyspreem i rebutgem l'autoritat apostòlica. La oració litúrgica, avalada pel Magisteri, ens ajuda a entendre tot el que Déu ens vol dir, això sí, sense l'orgull de voler-ho entendre tot.

JAUME VALLS
Barberà dels Vallès

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Notícies des de Xile

Som les Missioneres Germanes de Betània que vam arribar a Talca (Xile) ja fa un any. Estem a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Fátima. Aquí tothom ens aprecia i ens ha acollit molt bé. Col·laborem en la pastoral de la parròquia i de les diverses comunitats que la integren.

Descobreixes una generositat molt gran, un servei molt desinteressat a Déu i als germans, i un desig de formar-se humanament i espiritualment...

El lloc on treballem és majoritàriament de gent senzilla, que viu al dia i que a voltes —quan plou o fa fred o es posen malalts— no tenen recursos per afrontar-ho. Però, els seus cors són grans, sempre promptes a compartir el poc que tenen.

Us demanem la vostra oració. Que siguem missioneres a l'estil de sant Francesc Xavier i de santa Teresina del Nen Jesús, els patrons de les missions. «La collita és abundant, i els segadors són pocs.» A Catalunya, a Xile, arreu del món... Jesús hi és present; Jesús vol ser-hi anunciat, proclamat, donat a conèixer, estimat...

En els cors de Jesús i de Maria ens trobem sempre units. El seu amor no coneix de fronteres.

Per a qui vulgui posar-se en contacte amb nosaltres, la nostra adreça és la següent: Misioneras Hermanas de Betania, parroquia Nuestra Señora del Rosario de Fátima, apartado de correos 258 - Talca (Chile).

PILAR CASTRILLO, NÚRIA VIÑOLAS i
ELIANA GAJARDO
Talca (Xile)

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Li diem la veritat?

—Han diagnosticat una malaltia greu a un familiar, però sembla que ell no se n'adona. No sabem què hem de fer, si li hem de dir o bé li hem d'amagar. El meu marit està disposat a anar-lo a veure i dir-li que li queda poc temps de vida, però jo penso que això no és prudent. Com podem afrontar cristianament aquesta situació?

—No és fàcil afrontar amb prudència aquesta mena de situacions. Sens dubte, la iniciativa del seu marit em sembla una mica precipitada i pot ser contraproduent. Cal donar un temps a cada persona perquè assimili la seva situació i això passa, segons els experts, per una sèrie d'etapes que van de la negació a l'assimilació passant, de vegades, per períodes de rebel·lia. Normalment, aquesta mena de malalties marquen una degradació progressiva de la salut del malalt que fa que aquest prengui consciència del seu estat. De vegades, sembla que el pacient sembla no estar al corrent de la seva situació, però només ho sembla. En realitat, la processó va per dins i no exterioritzen el que els passa. Com hem d'afrontar aquesta situació cristianament? Jo crec que com sempre: amb fe i caritat. La sol·licitud dels malalts forma part privilegiada de la caritat cristiana. Cal estar-hi a prop i que experimentin la nostra proximitat i comprensió. Sense actituds que facin entendre que fan llàstima. Cal fomentar, en aquests moments, la pregària i la vida sacramental més intensa, ja que són fonts de gràcia i de gran consol i comuniquen la fortalesa necessària per afrontar la situació. També és convenient, proposar la unció dels malalts, no com una cosa extrema sinó com una cosa natural: és el sagrament que acompanya en la malaltia.

Un cristià no ha de tenir por de mirar la mort cara a cara. Que potser la nostra fe no es fonamenta en Crist vencedor de la mort? Són temes que delicadament es poden apuntar i que sovint el malalt agraeix que s'apunten. I crec també que podem demanar pel guariment físic si Déu el disposa, convidar a pregar per recuperar la salut i per acceptar la voluntat de Déu, sigui quina sigui. Això dona pau. La manera com s'afronta la situació és molt important: amb tacte i amor, amb visió sobrenatural, amb fe i esperança. Per últim, quan la mort ja es veu inevitable en un horitzó proper, també cal ajudar les persones a disposar les seves últimes voluntats, a fer testament, i tot això des d'una responsabilitat de fe que, a més dels familiars més propers, hauria de tenir en compte els pobres i la pròpia comunitat cristiana, la nostra família en la fe. De vegades, poder veure arribar la mort i preparar-te cristianament per afrontar-la, més que una desgràcia com es vol fer veure, pot ser una gràcia gran.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

**Lectures de la missa,
santoral i
altres celebracions**
(Cicle litúrgic B; ferial 2)
Temps durant l'any
(Salteri: setmana 4)

AGOST

20. Diumenge

XX de durant l'any, Verd. Lectures: Proverbis 9,1-6 / Salm 33 / Efesis 5,15-20 / Joan 6,51-58
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernat, ab.; Cistòfor i Leovigild, mr.; Samuel, prof.; beat Arquimbau, prev. i mr.

Festa Major: a Aiguamúrcia, Avinyonet del Penedès, Baix Pallars, Balenyà, Batea, Bellaguarda, Bellmunt d'Urgell, Bordils, Campllong, Castellbisbal, Castellnou de Bages, Cubells, l'Espluga Calba, Farrera, la Floresta, Fonollosa, Garriguella, Maldà, Passanant, Peramola, Planoles, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Quintí de Mediona, Santa Coloma de Queralt, la Sénia, Tàrragona, la Vall d'en Bas, Veciana, Vilablareix i el Vilosell.

21. Dilluns

Sant Pius X (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 24,15-24 / Deuteronomi 32,18-21 / Mateu 19,16-22
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Privat, b. i mr.; Bonosi i Maximà, mr.; Santes, Ciríaca, mr.

22. Dimarts

La Mare de Déu, reina (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 28,1-10 / Deuteronomi 32,26-36 / Mateu 19,23-30
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Timoteu, mr.

23. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 34,1-11 / Salm 22 / Mateu 20,1-16a. Si es vol: *Santa Rosa de Lima (MLI), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip Benici, prev.

24. Dijous

Sant Bartomeu (F), Vermell. Lectures: Apocalip-si 21,9b-14 / Salm 144 / Joan 1,45-51
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Emília de Vialar, rel. i fund.; Àurea, vg. i mr.
Festa Major: a Algerri, Alpicat, l'Argentera, Cantallops, Freginals, Igualada, Massalcoreig, el Montmell, Orís, Prat de Comte, Riba-roja d'Ebre, Roda de Barà, Sant Bartomeu del Grau, Sidamon, Sitges, Tordera i Vallbona d'Anoia.

25. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 37,1-14 / Salm 106 / Mateu 22,34-40. Si es vol: *Sant Lluís de França (MLI), Blanc.* LLEIDA i URGELL: *Sant Josep de Calassanç (MO / altres diòcesis, MLI), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Genís, mr.; Santes, Patrícia.
Festa Major: a l'Ametlla del Vallès, Navàs, Sant Agustí de Lluçanès, Taradell, Torrelles de Foix i Vilassar de Dalt.

26. Dissabte

Santa Teresa de Jesús Jornet (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 43,1-7a / Salm 84 / Mateu 23,1-12
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cesari d'Arles, b.; Zeferí, p. i mr.; Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev.
Festa Major: a Palau de Plegamans.

Lectures bíbliques

Diumenge XX de durant l'any

Lectura primera

Pr 9,1-6

*Veniu a menjar el meu pa
i a beure els meus vins*

Lectura del llibre dels Proverbis:

La saviesa ha construït el seu palau, hi ha posat set columnes. Prepara els seus guisats i els seus vins i fa parar la seva taula. Després envia les serventes a cridar des dels punts que dominen la ciutat: «Que vinguin els il·letrats.» I als qui no tenen enteniment ella els diu: «Veni a menjar el meu pa i a beure els meus vins. Deixeu la vostra ignorància i viureu, i avançareu pel camí del coneixement.»

Salm responsorial

33

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindré sempre als llavis la seva lloança.
La meua ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

Sants del Senyor, venereu-lo;
venereu-lo i no us mancarà res.
Els rics s'empobriran, passaran fam,
però els qui busquen el Senyor
no els faltará cap bé. R.

Veniu, fills meus, escolteu-me;
us ensenyaré com heu de venerar el Senyor.

Qui és l'home que estima la vida,
que vol viure temps i fruit de benestar? R.

Guarda't la llengua del mal,
que no diguin res de fals els teus llavis.
Decanta't del mal i fes el bé,
busca la pau, procura aconseguir-la. R.

Lectura segona

Ef 5,15-20

Mireu d'entendre què vol de vosaltres el Senyor

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Germans, fixeu-vos bé com viviu; no sigueu com la gent que no sap el que fa, sinó com la gent de seny, mirant de treure bé del moment present, perquè els temps que vivim són dolents. No sigueu d'aquells que no fan cas de res; més aviat mireu d'entendre què vol de vosaltres el Senyor. No begueu massa, que el vi porta a la disbauxa. Deixeu que us ompli l'Esperit Sant. Exhorteu-vos els uns als altres amb salms, himnes i cànecs espirituals, canteu al Senyor en els vostres cors, donant sempre gràcies de tot a Déu Pare, en el nom de Jesucrist, el nostre Senyor.

Al·leluia

Jn 6,57

*Qui menja la meua carn i beu la meua sang
està en mi i jo en ell, diu el Senyor.*

Evangeli

Jn 6,51-58

*La meua carn és un veritable menjar
i la meua sang és una veritable beguda*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu baixat del cel. Qui menja d'aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn, perquè doni la vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beueu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meua carn és un veritable menjar, i la meua sang és una veritable beguda. Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

Tres intencions de pregària

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La unitat dels cristians

La pregària de súplica i petició és una de les formes constants i universals de pregària dins el camp de la religió. Els homes reconeixem davant de Déu que no tot està a la nostra mà, i li demanem la seva força i la seva intervenció. En la fe cristiana, la nostra pregària de petició està unida indissolublement a la pregària del parenostre, que Jesús mateix ens va donar com a model i pauta del tracte amb el Pare del cel. Els cristians no demanem coses a Déu com si es tractés d'un igual nostre, ni condicionem la nostra fe a l'obtenció o no d'allò que és l'objecte de la nostra petició. D'altra banda, Jesús mateix ens ha promès que el Pare escolta tots els qui preguen «en el seu nom», és a dir, moguts per l'Esperit.

Per això, la pregària més segura d'estar feta en el nom de Jesús és la que Ell mateix va fer: la pregària per la unitat dels cristians. El capítol 17 de l'evangeli de Joan és el testimoni més impressionant de la pregària de Jesús al Pare, demanant la unitat dels seus deixebles i

dels qui creuran en Ell per la predicació de l'Evangelí, a través dels temps. En la unitat dels cristians s'hi juga la credibilitat de Crist. No és poca cosa! Preguar per aquesta intenció no és una qüestió de més o menys devoció popular; és quelcom essencial a la vida de cada cristià. Preguar, identificant-se amb allò que es demana: treballant per la real unitat dels cristians, en tots els aspectes.

Les vocacions al ministeri

Un altre dels temes de petició directament vinculat a la voluntat de Jesús és el de les vocacions al ministeri pastoral. «Demanau a l'amo dels sembrats que envii treballadors al seu camp!» Els evangelis ens expliquen la connexió existent, en Jesús, entre l'elecció dels apòstols i la mirada compassiva sobre la multitud. Demanar «treballadors», és a dir, ministres de Crist i de l'Església, no és una petició d'alguna ocasió, sinó habitual. Implica també un compromís: el de fer viable, pel que pertoca a cadascú, que la crida íntima de l'Esperit pugui ser escol-

tada pels nois i pels joves als qui és adreçada. Això vol dir disponibilitat i generositat per parts dels cridats, cultiu espiritual de la pròpia vocació, ajuda de les famílies cristianes, exemplaritat dels sacerdots amb la joia del ministeri, valoració justa de la necessitat del ministeri pastoral en l'Església segons la voluntat de Crist, també ajuda material amb els propis béns per aquest bé essencial de l'Església... Preguar per les vocacions és entrar per aquest camí: el camí de comunió amb la mirada compassiva de Jesús.

Els qui no creuen o viuen allunyats

Quan Jesús va curar els deu leprosos, camí de Jerusalem, només un va retornar a donar-li gràcies. Jesús li preguntà: «Els altres nou, on són?» (vegeu Lluc 17,11-19). És una pregunta que, d'alguna manera, sorgeix a l'esperit quan hom pren consciència de la desproporció numèrica entre els batejats i els qui participen en la celebració de l'Eucaristia. Més àmpli-

ament, sorgeix quan hom pren consciència de la massa cada vegada més gran de persones que viuen en el paganisme real, amb els seus propis «déus» (diner, diversions, esports...) reduïts pràcticament al propi jo. Igualment, de les persones que flirtegen amb noves experiències religioses, amb el risc segur de naufragar en la fe cristiana.

Podem dubtar que una pregària per totes aquestes persones i situacions no sigui escoltada pel Pare del cel? També aquí, però, la pregària implica la col·laboració decidida dels qui preguen. El testimoni dels cristians en la unitat de l'Església (ho he dit més amunt: la credibilitat de l'Evangelí va unida a la unitat dels cristians!), la proclamació humil i decidida de la veritat de Déu per part dels pastors, la manifestació de l'amor de Déu en les obres dels cristians...

La pregària dels monjos acaba, algunes vegades, amb el record dels «germans absents». No seria una bona pràctica, individual o col·lectiva, per a la nostra pregària?

Per **Eduard Brufau**

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a Riese, prop de Venècia, l'any 1835**
- ☐ **Bisbe, cardenal i posteriorment Pontífex**
- ☐ **Va promoure la Comunió freqüent i va reformar la litúrgia**
- ☐ **Va morir a Roma el 1914**
- ☐ **Canonitzat per Pius XII el 1954**

Pius X va ser el primer Papa de l'època contemporània que no procedia de la classe benestant. Tot al contrari, Giuseppe Melchior Sarto pertanyia a una família pagesa pobre de vuit germans de la regió de Venècia, però això no va ser cap impediment perquè arribés a ocupar la càtedra de Sant Pere. Ordenat sacerdot el 1858, les seves capacitats van facilitar que anés ocupant diversos càrrecs importants com ara rector del seminari de Treviso, bisbe de Màntua (1884) i cardenal (1893). Finalment va ser escollit Pontífex i va prendre el nom de Pius X.

Durant el seu pontificat va decretar una sèrie de canvis importants. Els més destacats van afectar el sacrament de la Comunió, sobre el qual va escriure dos decrets que exhor-

Sant Pius X

taven a participar amb freqüència i a fer-ne partícips els nens a una edat més primerenca. També va reformar la litúrgia tot aconsellant les homilies clares i senzilles i promovent el paper de la música sagrada, especialment la recuperació del cant gregorià. D'altra banda es va mostrar contrari a l'anomenat moviment modernista que es defensava en certs sectors eclesíastics, per considerar que s'apartava de la doctrina i que s'impregnava de trets laïcistes.

Amb l'esclat de la Primera Guerra Mundial Pius X va intentar per diversos mitjans que s'arribés a un alto el foc, però les potències implicades no s'hi van avenir. Aquest gest de pau, poques setmanes abans de morir, va ser un dels últims del Papa que havia nascut pobre.

Evangelí

En tot moment i encara que ningú no et vegi, que el teu lema sigui:

SÍ AL BÉ! NO AL MAL!

Digues "sí" quan és "sí"; i "no" quan és "no". El que es diu de més, ve del maligne.

Viu cada moment del dia amb sinceritat. Si has decidit ser un amic de Jesús, sigues un amic de Jesús a tot hora, a tot arreu i estiguis amb qui estiguis.

Vés amb compte de no caure en la temptació de fer coses bones només quan algú et veu; i fer coses dolentes quan estàs sol o quan tots els qui estan al teu voltant també s'estan portant malament.

El reflex del llac no correspon al paisatge que hi ha a sobre. Troba'n les deu diferències.

Així com un llac reflecteix sempre la veritat, nosaltres hem de reflectir sempre que Jesús és el nostre amic;
per això, has de dir:

Sí al bé! No al mal!

NET

Seminaristes a Terra Santa

Ressons d'un emotiu pelegrinatge a la terra de Jesús

La peregrinació, emmarcada com a «Curset bíblic a Terra Santa», ens va permetre, als seminaristes, gaudir *in situ* de la Paraula de Déu, trepitjant els mateixos indrets que Jesucrist va recórrer en la seva vida terrenal, experimentar la profunditat del seu missatge i visualitzar el paisatge i la terra en què va viure. Juntament amb els seminaristes, formaven part també del pelegrinatge Mons. Joan Enric Vives, bisbe president de la Comissió Episcopal de Seminaris; Mn. Mariano Herrera, director del Secretariat d'aquesta comissió; Mn. Josep Maria Turull, rector del Seminari de Barcelona, i Mn. Ramon Sàries, arxiprest de les Valls d'Andorra i guia de la peregrinació. Dels bisbats catalans érem presents tres seminaristes de la Seu d'Urgell, dos de Tortosa, onze de Barcelona, dos de Sant Feliu de Llobregat i quatre de Terrassa, en total vint-i-dos seminaristes de les diòcesis catalanes.

Especialment entranyable va ser l'estada a Natzaret, on vam visitar la Gruta de l'Anunciació, recordant en l'Eucaristia l'anunci de l'Àngel i el sí de Maria. Natzaret avui té poc a veure amb el Natzaret bíblic, perquè ara és pràcticament la capital de la Galilea en lloc d'un poblet perdut a les muntanyes, però amb tot, és el lloc del naixement de Jesús, de la seva infància i dels seus inicis com a mestre i Senyor. Per això el vam recórrer amb atenció, posant cura en els seus carrerons, en la casa-taller de Josep, en la font de Maria, però sobretot en la seva gent i en els cristians que encara hi viuen i recorden dia rere dia la presència de Jesús.

També van ser molt emotives les excursions a Canà de Galilea, per commemorar el primer miracle de Jesús; i a la riba del Jordà, on vam fer memòria del seu Baptisme i vam renovar el nostre compromís baptismal en una celebració íntima i viscuda. Vam fer la travessia del llac de Tiberíades, a través de la qual vam recordar la crida als primers deixebles, la pesca miraculosa, la tempesta calmada i el miracle de caminar sobre les aigües. També alligadora va ser la visita a Bània, l'antiga Cesarea de Filip i lloc de la professió de fe de Pere; l'anada a Tabga, on vam aprofundir el miracle de la multiplicació dels pans i dels peixos, i la constitució de l'església sobre la roca que és Pere, i l'estada a Cafarnaüm i a la casa de Qufes.

Benaurances i Tabor

La visita a la muntanya de les Benaurances i la pujada al Tabor van tenir un regust molt especial. Són dos indrets d'especial significació pel que tenen de valor en el missatge de Jesús i en la seva manifestació com a Fill de Déu. No

Organitzada per la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola, quaranta-un seminaristes de tretze diòcesis espanyoles van peregrinar del 21 al 29 del juny passat a Terra Santa. Amb les experiències i les imatges del pelegrinatge encara ben vives, Francesc Tirado, seminarista de la diòcesi de Sant Feliu, repassa per a *Catalunya Cristiana* els moments més emblemàtics del viatge a la terra de Jesús.

Tots els membres de la peregrinació amb la ciutat de Jerusalem al fons.

menys curiosa va ser la visita a les excavacions de la ciutat de Meguidó —almenys com a arqueologia bíblica—, camí de la nostra estada a Betlem, on vam passar-hi dos dies. Durant aquest trajecte vam celebrar l'eucaristia a la muntanya del Carmel, tot recordant l'episodi del profeta Elies amb els sacerdots de Baal, però fent una menció especial a la nostra veneració per la Mare de Déu del Carme, la *Stella Maris*, mare nostra i mare de l'Església.

L'aturada a Cesarea marítima ens va convidar a reviuire el passatge de Pau presoner i a adonar-nos també de com avui les presons continuen estant ben presents en el nostre món, ja que la

situació política i social d'Israel, el conflicte jueu-palestí i les difícils relacions entre comunitats ètniques-religioses, fan que certes actuacions degradin la vida humana, i facin difícil la convivència i la pau. El mur que encercla Betlem és la prova més palpable d'aquesta realitat. Malgrat tot, Betlem té quelcom d'íntim, de petit, de flor que escampa la llavor per donar fruit, d'amor que anhela eternitzar-se en el cor de les persones. La petita cova sota la basílica bizantina i l'hospitalitat dels frares franciscans i de la comunitat cristiana que ens va rebre amb amabilitat, ens fa veure la universalitat de la nostra fe i la necessitat de la solidaritat entre els homes.

Via Crucis pels carrers de Jerusalem.

Un moment festiu molt agradable va ser la nit que vam sopar amb els seminaristes, el rector i l'equip responsable del Seminari Major Catòlic del Patriarcat llatí de Jerusalem, que inclou els territoris d'Israel, Jordània, Palestina, el Líban i Xipre, i que té la seva seu a Betlem. La vetllada al terrat de l'edifici tot contemplant la ciutat de Betlem com a escenari,

l'intercanvi de cançons, danses i algun acudit, va fer que tots plegats—seminaristes d'arreu d'Espanya i d'arreu del Pròxim Orient—ens sentíssim com un únic poble de Déu, cridats a viure la nostra fe en germanor. La joventut dels seminaristes es va imposar per sobre de les dificultats de la llengua, i el bon humor va regnar durant tota la vetllada.

Jerusalem, la ciutat de la vida i de la mort

Però on el viatge aprofundeix el cor, on sents bategar amb més intensitat el ritme de la vida, on les paraules evangèliques assoleixen tota la seva significació és a Jerusalem, la ciutat de la vida i de la mort, la ciutat del calvari, del sepulcre i de la resurrecció. És la ciutat on ressonen els salms d'alegria i les paraules de dolor,

la ciutat de les muralles amb les seves portes, del Mur de les Lamentacions, de l'esplanada del temple i dels barris ben diferenciats. Entrar a Jerusalem per la muntanya de les Oliveres, pel lloc on es commemora l'Ascensió de Jesús, tot recordant el Pare Nostre, el *Dominus Flevit* i l'hort de Getsemaní, amb la gruta del prendiment i el sepulcre de Maria, és una experiència única i impactant.

Cada mot de l'evangeli, cada passatge i citació ressona amb una intensitat nova amarada per les pedres i per l'ambient que traspu els indrets mil·lenaris. Tota ella és un record bíblic malgrat el pas del temps, i tota ella és presència de la nostra fe i de la nostra vida cristiana. Cal destacar a Jerusalem l'encontre amb el patriarca llatí, Mons. Michel Sabbah, que ens va rebre amb gran amabilitat i cortesia. També la trobada amb el vicecustodi del Llocs Sants, que ens va informar de la situació en la qual es troben, de l'administració compartida amb les altres confessions cristianes i de l'alegria que tenen en rebre pelegrins d'arreu del món.

Una experiència digna d'esment va ser el Via Crucis realitzat pels carrers de Jerusalem, revivint la passió de nostre Senyor Jesucrist. Però el moment culminant va ser la visita al Sant Sepulcre i la celebració eucarística en la capella dels Croats. Un moment de profunda religiositat i de vivència comunitària entre tots nosaltres.

Francesc Tirado Lara

Girona

diòcesis

XXVI escola d'estiu per a catequistes

■ Aquesta edició va comptar amb la presència dels bisbes de Tortosa i de Girona

GIRONA.— Com cada any el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears va preparar i realitzar amb èxit la vint-i-sisena edició de l'Escola d'estiu per a catequistes. El lloc va ser el Col·legi Major Montilivi, de la Universitat de Girona, a Girona mateix. I els dies van ser la setmana del 24 al 28 de juliol. La participació numèrica d'uns 120 catequistes i la intensiva de ple total.

Seguint un poc l'experiència i la vida de les darreres escoles es va treballar seguint l'esquema clàssic dels cursos en diferents nivells i dels tallers, però l'organització va ser un poc reestructurada d'acord amb les insistències i les inclinacions de les necessitats actuals de la catequesi i dels catequistes.

La reestructuració es va concretar en dividir la setmana en tres blocs: en el primer, un dia i mig, es van fer cursos de deu hores, després un matí de cultura, d'esbarjo i convivència; el segon bloc van ser també cursos de deu hores i així es va arribar al divendres al matí, tercer bloc, en el qual es van realitzar els tallers. D'aquesta manera es permetia als catequistes participar tota la setmana o escollir aquells cursos o tallers que s'adaptaven a les seves necessitats i possibilitats.

La vida un poc detallada de la XXVIena escola d'estiu d'aquest any 2006 es pot concretar i detallar a grans trets així:

L'arribada dels més matiners i treballadors va ser ja el diumenge 23 a la tarda. Alguns, els de les Illes, com que portaven ja molt temps de viatge amb avió i amb tren van decidir, «perquè estava molt a prop», fer el camí que hi ha entre l'estació de tren de Girona fins al Col·legi Major Montilivi a peu!, experiència que en el moment del retorn van decidir majoritàriament no repetir per estalviar-se quasi una hora de camí carregats, en aquesta darrera ocasió, no només del feixuc equipatge sinó també carregats amb el saber, les experiències i la intensa vida cultural i espiritual adquirits en aquests dies.

Dilluns al matí va ser quan va arribar la majoria dels participants, encara que en un primer moment no va haver-hi gran concurrència en la presentació de l'Escola i la ponència inicial.

El bisbe de Tortosa, Xavier Salinas, president del SIC, va ser qui va donar la benvinguda als catequistes i va oferir el marc de treball i de vida d'aquests dies d'estudi i de formació que com cada any havia preparat amb il·lusió i intensitat el SIC i cada un dels diferents professors dels cursos.

El mateix senyor bisbe va presentar el conferenciant que va dictar la ponència d'inici de l'escola: el P. Enric Puig, s.j., director del Secretariat Interdiocesà de les Escoles Cristianes.

El P. Puig, sota el títol *La societat i els marcs educatius: família, catequesi, esco-*

la... va desenvolupar d'una manera pedagògica i clara les possibilitats que aquests àmbits tan coneguts poden donar avui per a l'educació en la fe dels nostres infants, adolescents i fins i tots dels adults, no només com a transmissors de la fe, sinó també per formar-se i créixer ells mateixos en aquesta fe.

El dinar, i totes les menjades, eren en un restaurant a part no molt lluny de la residència on es feien els cursos i es residia. I després de la migdiada, que a causa del viatge i de la forta calor que va destacar tota la setmana es feia necessària, van començar els cursos a les 16 h.

El curs, que va ser de vint hores i es va fer durant tota la setmana, va ser el de *Procés catequètic d'adults*, preparat pel departament d'adults del SIC.

La resta de cursos va ser de deu hores, així van començar dilluns a la tarda i van

Després de sopar els catequistes van visitar el casc antic de Girona.

Els catequistes en un moment d'esbarjo.

Mons. Carles Soler i Mons. Xavier Salinas van guiar i acompanyar els catequistes.

acabar dimarts a la nit. *La Paraula de Déu, font de la catequesi*, Josep-Lluís Arín, *La celebració de la fe*, Jordi Font, *Lectio divina*, Joan Ferrer, *Compendi del Catecisme de l'Església catòlica*, Mons. Xavier Salinas i Dani Palau, *Acompanyament dels pares joves i desvetllament religiós*, Sebastià Taltavull, *La catequesi, acció comunicativa segons el DGC*, Esteve Pujol.

Els horaris van ser intensos, pocs esbarjos i encara curts i bon compliment de la integritat de les hores de treball i d'estudi. A la tarda es va celebrar l'Eucaristia a la parròquia més propera a la residència. Mons Salinas la va presidir i va encoratjar els catequistes a escoltar Jesús en la seva Paraula i a acollir-lo en els seus sagraments. Després de sopar, a la nit, es va sortir a Girona per fer una visita turística pel casc antic acompanyats per un personatge vestit a l'antiga que anava explicant i representant la vida de la ciutat emmarcada en el temps de la construcció dels diversos edificis que anàvem visitant.

El dimarts va començar amb la peregrinació a la parròquia, on després de cantar cants de Taizé vam escoltar unes breus paraules de l'apòstol Pau que ens van donar el to de la jornada. Després l'excursió continuava fins al restaurant on se servia un suculent esmorzar que després de la força de la breu pregària envigorava per començar la jornada d'estudi i treball.

El dimecres va començar igual però

després d'esmorzar es va anar amb autobusos a Girona per visitar el museu i la catedral. Allà ens vam quedar bocabadats de l'esplèndida catedral i de la bellesa de les seves obres i del museu, destacant el tapís de la Creació. El bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, va presidir l'Eucaristia a la catedral, concelebrada per Mons. Salinas i alguns sacerdots. El significat de la catedral i la necessitat i la missió del catequista van ser els temes de l'homilia que amb unció va pronunciar el bisbe d'aquella seu.

I després de dinar es van començar a la tarda els cursos del segon bloc: *La vida cristiana*, Víctor Cardona, *La professió d'una mateixa fe*, Joan Torra, *Diferents llenguatges en la sessió de catequesi*, Joan Busquets, *Recursos didàctics per als temes difícils*, Mercè Toney i Carles Pubill, *Acció i contemplació en el catequista d'avui*, Ramon Oller i Josep M. Jubany i *La catequesi amb adolescents, una oportunitat i un rept*.

Dimecres a la tarda es van tornar a prendre els autobusos per visitar Caldes de Malavella i sopar de pícnic per participar amb la gent del poble del *Cine a la fresca*, encara que alguns, ocupats per diferents trucades al mòbil, a causa dels greus assumptes dels quals són responsables, van haver de seguir la pel·lícula a trossos.

Dijous a la nit va ser el Pau Tarruell qui amb la seva esposa i un altre acompanyant va ajudar els catequistes residents a gaudir de la música i del cant, desvetllant la capacitat musical d'alguns dels participants.

I es va acabar divendres 28. Al matí va presidir la Missa el bisbe de Girona, que va animar-nos a «exercir en les nostres catequesis la paciència: forma exquisida de l'amor». I després de l'esmorzar es van realitzar els vuit tallers programats, que van ser molt ben acceptats.

Després de dinar cadascú va prendre el seu camí il·lusionat i esperonat per l'Esperit i per tot el curset, que com cada any va ser una bona embranzida per continuar i impulsar la vida i missió dels catequistes.

Fins al proper any, si Déu vol!

Víctor-Manuel Cardona

Barcelona

La importància de les mares en les vocacions sacerdotals

■ Mons. Martínez Sistach destaca la necessitat de parar més atenció als pares i mares de preveres

A les darreries del mes de maig passat l'arquebisbe de Barcelona va tenir una trobada molt especial: es va reunir amb un grup de mares de sacerdots. Tot i que no han volgut institucionalitzar-se com a grup, són un conjunt de 22 mares que s'apleguen un cop al mes per fer una mica de pregària i reflexió conjunta. Mons. Martínez Sistach va destacar la importància del seu paper com a mares de sacerdots i va manifestar el seu desig de potenciar el tractament amb els progenitors dels pastors de l'Església diocesana.

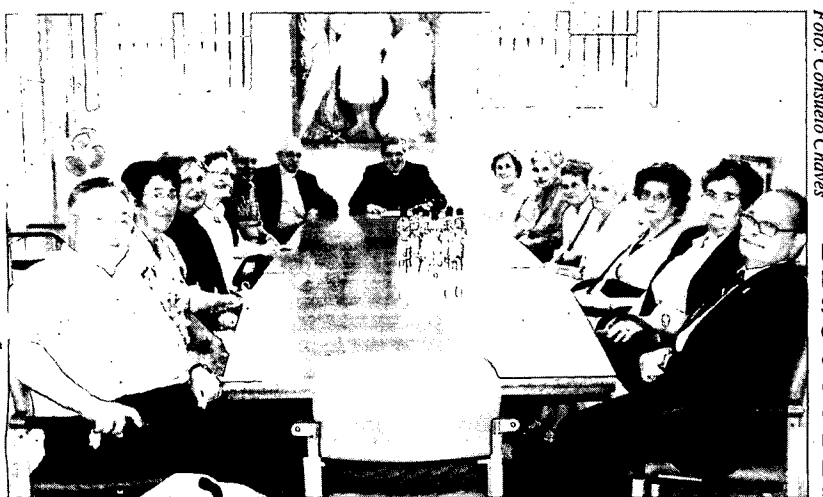

Foto: Consuelo Chaves

Mons. Martínez Sistach i Mn. Carles Mas de Xaxars al costat del grup de mares i pares de sacerdots.

Va ser una trobada distesa i satisfactòria tant per a l'amfitrió com per a, en la seva majoria, convidades. L'arquebisbe de Barcelona es va voler reunir amb el grup de mares de sacerdots que hi ha a l'arxidiòcesi i les va convidar al mateix arquebisbat. Va ser una tarda de final de maig. Va voler ser, per part de Mons. Martínez Sistach, un petit gest d'agraïment a la tasca exercida per les progenitores dels preveres de la diòcesi, les quals van acollir el detall, alhora, també molt agraïdes. Van estar acompanyades i emparades en tot moment pel prevere que setmana rere setmana condueix els seus moments de pregària i reflexió, Mn. Carles Mas de Xaxars, de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè on es troben.

El grup va començar el seu camí l'any 2000, quan mitja dotzena de dones tenien en comú ser mares de capellans va començar a reunir-se. Avui són 22 les que s'apleguen tots els primers dijous de cada mes durant el curs per enriquir, segons afirmen, la seva espiritualitat. El punt de trobada és la parròquia de la Mare de Déu de la Mer-

cè i Mn. Carles Mas de Xaxars el seu guia. Plegats fan una mica de pregària, escolten les reflexions del rector, en parlen i, finalment, celebren la santa missa. «La pregària i el nostre treball és per les vocacions sacerdotals a la diòcesi», afirma una de les mares.

Mons. Martínez Sistach va reconèixer davant les presents, dues d'elles acompanyades pels seus marits, que des de l'arxidiòcesi s'ha de potenciar el tracte i la dedicació als pares: «No ho fem prou.» Tot i que admet que en les ordenacions els primers als quals felicita després dels protagonistes de la celebració són els pares, creu que s'ha de cuidar més l'atenció als progenitors. Les mares van transmetre, entre altres coses, les seves inquietuds a l'arquebisbe sobre la vida en soledat dels seus fills sacerdots. Junts van debatre sobre els inconvenients i els avantatges de la vida solitària a la qual acostumen a estar obligats els preveres diocesans.

Per últim, Mons. Martínez Sistach les va acomiadar amb agraïment, amb ànims i amb felicitacions per tots els seus fills. (C.C.)

«More, jo vull anar al seminari»

Algunes de les mares de sacerdots de la diòcesi de Barcelona expliquen quan i com es van sentir en el moment en el qual es van assabentar de la vocació dels seus fills.

MARÍA GUTIÉRREZ

Mare de Mn. Joan Pere Pulido

«Quan em va dir que volia anar al seminari el meu fill només tenia 14 anys. Jo cercava un col·legi religiós bo per a ell i aquell any no n'havia trobat cap, per la qual cosa li vaig dir que aquell any no podria estudiar. I ell em va dir que no, que havia pensat anar al seminari. Llavors un germà del meu marit era sacerdot a Toledo i se'l va endur al seminari d'allà. Va estar-hi sis anys i després Mons. Enric Vives el va conèixer i el va dur cap aquí. Fa 8 anys que és capellà i jo estic molt contenta. A casa vivim fervorosament la fe.»

M. ROSER NAVARRO

Mare de Mn. Xavier Moretó

«El meu fill va tenir una vocació tardana. És un noi molt espiritual i sensible i quan va fer la mili a Melilla va veure les dificultats de la gent i va començar a reflexionar-hi. Quan va tornar va estar un any treballant en una empresa de motos, perquè és enginyer tècnic, i al final de l'any va decidir ingressar al seminari. Tenia 24 anys.» «Quan m'ho va comunicar em vaig posar molt contenta, tot i que el meu marit no s'ho va prendre de la mateixa manera. Li va costar però finalment ho va acceptar. Fa 6 anys que el meu fill es va ordenar. És un noi molt bo. Totes les meves pregàries van perquè Déu li conservi la vocació perquè és un do del cel. És Déu qui els crida, ells no ho escullen. Per això crec que les mares ens hem de quedar una mica a part. No ens hem d'immiscuir molt en la vida dels fills. Han de fer la seva vida i volar.»

MARÍA TAULÉ

Mare de Mn. Ricard Hernández

«El meu fill va començar a anar de jove a la parròquia de Sant Isidre i als estius acompanyava grups de gent gran al llac de Banyoles. Jo crec que va ser en aquests viatges quan tenia entre 18 i 19 anys que va sentir la crida. Abans de complir el servei militar ens va dir que el que volia era entrar al seminari. El seu pare i jo li vam dir que ens semblava bé però que abans havia de fer la mili. «Tu continua igual», li vam dir, «fes el servei militar i després ja veurem». Així ho va fer, i quan va tornar va dir que definitivament entrava al seminari. Jo em vaig sentir molt contenta perquè era el que ell volia i jo sabia que tenia molt bona mà amb la gent jove. Fa 8 anys que es va ordenar. Jo crec que va ser determinant en la seva vocació l'experiència que va viure amb els avis. Quan va tornar el vaig veure diferent, allà va haver de notar alguna cosa. També anava molt al cottolengo perquè deia que feia falta que els altres també veiessin el do de Déu.»

CARMEN VARGAS

Mare del diaca Ferran Blasco

«El meu fill sent la vocació des que era ben petit. Quan tenia 11 anys va dir que volia anar-se'n al seminari i a nosaltres ens va alegrar molt la seva decisió. Al meu marit i a mi ens feia molta il·lusió perquè som creients. Els vam donar una bona educació religiosa als nostres dos fills i sempre vam anar junts a missa. Ara ell té 25 anys. Jo crec que ha influït molt el fet que tinguem a la família un beat. El dia que el van ordenar va ser molt feliç. És un noi al qual se li veu la felicitat a causa de la seva vocació i ho transmet a la joventut de la parròquia, que l'estima molt.»

Mn. Josep Pons, canonge de la catedral, va rebre l'últim adéu

BARCELONA.— El 7 d'agost passat es va donar l'últim adéu a Mn. Josep Pons i Rovira, canonge de la catedral de Barcelona i president del patronat de la residència geriàtrica Refugi d'obrerers. Després d'una dura malaltia, va morir cristianament a l'edat de 74 anys i 51 de vida sacerdotal, el dia 6 d'agost, confortat pels sants sagraments i la benedicció apostòlica.

Malgrat ser ple mes d'agost, l'església de Sant Miquel dels Sants es va omplir en el comiat de Mn. Josep Pons. A més dels prop de 40 sacerdots assistents, els fidels van

voler donar-li el darrer adéu a qui durant molts anys havia exercit la seva tasca pastoral amb entrega en aquesta parròquia. El bisbe Pere Tena va presidir l'acte multitudinari.

Els seus companys també canonges de la catedral el recordaran pel seu bon tarannà, la seva passió pel cant i per cercar-li sempre el sentit pastoral a tota celebració. També pregaran per la seva ànima la comunitat de les Filles de la Caritat, els treballadors i els residents de la residència geriàtrica Refugi d'obrerers, perquè era president del patronat. (C.C.)

Lleida

Alguaire peregrina al País Basc per venerar el sepulcre del seu fill i patró sant Faust

Els pelegrins van acompanyar la imatge del sant en processó pels voltants de l'església.

ALGUAIRE/BUXANDA.— L'advocació a sant Faust agermana des de fa més de 70 anys un poble català, Alguaire, i un de basc, Buxanda. Com cada any més d'un centenar de fidels lleidatans van peregrinar el mes de juliol a aquesta població alabesa per venerar el cos incorrupte del seu patró, amb una novetat: representants de l'Ajuntament, la parròquia i d'entitats del poble han decidit constituir una Junta d'Agermanament Alguaire-Buxanda.

Dos pobles, un a la comarca del Segrià i l'altre a la del Campezo, al País Basc, estan agermanats per la memòria de sant Faust llaurador i confessor. Fidels a aquest agermanament, com cada any, des del 1933 en què ho van fer per primera vegada, el poble d'Alguaire va peregrinar el 2 de juliol passat a la petita població alabesa de Buxanda per venerar-hi el cos incorrupte del seu patró sant Faust.

Aquesta vegada els organitzadors d'aquest pelegrinatge singular han estat la recent creada Junta d'Agermanament Alguaire-Buxanda, integrada per representants de l'Ajuntament, la parròquia i entitats del poble. La Junta té com a objectiu l'organització d'una trobada d'agermanament de totes dues poblacions a celebrar properament a Alguaire, bressol de sant Faust.

Més d'un centenar d'alguairencs i molts altres pelegrins procedents dels pobles propers, de tota la comarca i de Lleida capital, van arribar fins al sepulcre del sant després de recórrer amb autocar els més de 300 quilòmetres que separen totes dues poblacions, unides per la memòria d'aquest patró comú.

Els actes del pelegrinatge es van iniciar a partir de les 11 del matí, amb la cordial benvinguda per part del poble amfitrió, que viu la jornada com una festa autèntica. Els pelegrins lleidatans van participar tot seguit, a les 12 del migdia, en una processó pels voltants de l'església parroquial, amb la imatge-reliquiari de plata del segle XVI on es guarda amb veneració el cor de sant Faust. De retorn a l'església es va celebrar una missa votiva en honor del patró, oficiada pel rector de Buxanda. En el moment de l'ofertori els alguairencs van ofrenar, com és costum, fruits del poble, van fer les pregàries i van demanar, als peus del seu sepulcre, i per intercessió del patró sant Faust, la benedicció de Déu per al poble d'Alguaire i comarca.

La celebració va concloure amb el cant dels goigs a sant Faust, que van ser cantats amb emoció per tots els pelegrins lleidatans. Després de la missa, hi va haver una actuació de balls típics del País Basc en honor dels pelegrins i es van ballar sardanes, per cloure amb un dinar de germanor.

Els pelegrins al vespre van tornar a Alguaire, amb la satisfacció d'haver estat fidels a la memòria del seu fill i patró sant Faust, venerant el sepulcre com fan cada any en aquestes mateixes dates. Ara esperen amb goig la jornada d'agermanament entre totes dues poblacions, que portarà a Alguaire els veïns de Buxanda, als quals uneix sant Faust llaurador i Confessor.

Jordi Curcó

Amics de Catalunya Cristiana

Amics, subscriptors, lectors i pelegrins de CATALUNYA CRISTIANA

ROMIATGE A MONTSERRAT

Amb motiu del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

dissabte, 30 de setembre

Amics de Catalunya Cristiana

BUTLLETA DE RESPOSTA Per trametre abans del dia 12 de setembre 06

ROMIATGE A MONTSERRAT

DELS AMICS, SUBSCRIPTORS, LECTORS I PELEGRINS

amb motiu del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya
Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

Nom i cognoms:

Tel.

Adreça:

Codi

Població

☐ Hi anirem amb mitjans propis

☐ Amb autocar de Catalunya Cristiana: 11 €

☐ Tiquets de dinar, a 19 € cadascun

(Si és tot plegat, 30 € per persona)

Podeu ingressar l'import de PAGAMENT i adjuntar-nos el comprovant, fent-ho a:
CAIXA DE PENEDÈS compte núm: 2081-0100-12-3300010800,
indicant **COMPTE MONTSERRAT** i el **VOSTRE NOM**. Moltes gràcies.

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis
08014 Barcelona
Telèfon: 934 092 700 - Fax 934 092 701

30

SEPTEMBRE

2006

L'horari d'atenció al públic serà de 10 a 13h. Gràcies.

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Qui era sant Faust?

Segons la tradició sant Faust, llaurador i confessor, va néixer a Alguaire, a la comarca del Segrià i diòcesi de Lleida als inicis del segle VI, on fou molt admirat pel seu testimoni i vida cristiana.

La tradició explica que després de la seva mort i per voluntat del sant, el seu cos va ser dipositat damunt la seva cavalleria per sepulturar les despulles on aquesta s'aturés. La cavalleria, guiada per la Providència, va travessar els regnes d'Aragó, Navarra i Castella fins que va arribar a terres basques, a la Vall d'Arranya, comarca del Campezo, al poble de Buxanda, a només 30 quilòmetres de Vitòria, on finalment es va aturar i allí fou deixat i sepultat el seu cos.

L'any 1614 es va construir el sepulcre actual del sant vora l'altar de l'església parroquial de Sant Joan, on encara avui es pot contemplar i venerar el seu cos incorrupte. La petita església és considerada com un santuari on hi peregrina la gent de tots els pobles de la comarca i d'Àlaba capital per tal de venerar aquest sant català d'arrelada i antiga devoció en aquelles terres. Tots dos pobles també en fan memòria cada 14 d'octubre, quan en celebren, amb tota solemnitat, la festa litúrgica.

Solsona

«La renovació de l'Església passa per la bona preparació dels laics»

■ Mn. Xavier Novell, director de l'Escola d'Agents de Pastoral del bisbat de Solsona

L'Escola d'Agents de Pastoral del bisbat de Solsona és un dels tresors més preuats de la diòcesi. Iniciada el 1998 com a resposta a les necessitats de formació del laicat, s'ha convertit en un bon planter de cristians compromesos amb la dimensió apostòlica de l'Església.

—Com va sorgir la idea de crear una escola d'agents de pastoral i què és exactament?

—L'Escola d'Agents de Pastoral és una escola de formació per a laics. La iniciativa va sorgir de la Delegació de Joventut ara fa uns set anys. Analitzant les dificultats de la pastoral juvenil i les limitacions del clergat a la diòcesi, vam pensar que calia que es preparessin laics a fons per poder treballar en la sempre difícil pastoral dels joves. Vam imaginar una mena de currículum formatiu semblant al que seria la temàtica d'una introducció als estudis teològics, juntament amb elements pastorals i el que creiem que era una mica la clau de la qüestió: una dimensió espiritual i litúrgica que ajudés aquests laics a prendre consciència de la seva vocació i a desvetllar, per la força de la gràcia, la dimensió apostòlica més profundament.

—Com van ser els inicis del projecte?

—La primera promoció, que es va iniciar en el curs 1998-1999, estava formada per 12 persones d'entre 20 i 40 anys. Totes elles estaven vinculades directament o indirectament a la pastoral juvenil. Inicialment el curs estava concebut per a dos anys i les sessions tenien lloc un cap de setmana íntegre cada mes. A partir de la segona promoció es va veure que calia canviar una mica el sistema. Es va iniciar llavors la fórmula d'un dissabte cada quinze dies, des de primera hora del matí fins a les vuit del vespre, la qual cosa permetia que hi accedís més gent. També es va veure que la fórmula encetada podia servir no només als laics que treballen amb joves, sinó a tot tipus de laics amb vista al treball apostòlic. Des de llavors hem tingut un ventall ampli d'edats, des de gent ben jove, amb 23 o 24 anys, fins a gent que està al llindar de la jubilació. Fins ara han passat per l'escola prop de 50 alumnes.

—Heu comptat amb el suport del bisbe?

—Des del primer moment vam rebre el suport de Mons. Antoni Deig, que sempre ho va veure amb bons ulls i ens va animar molt a tirar-ho endavant. És un projecte que li va provocar gran il·lusió. El bisbe actual, Mons. Jaume Traser, repeteix sovint que l'escola va ser un regal del bisbe Deig. També hi ha cregut molt en l'escola. S'ha ofert a predicar recessos i fa de professor cada any en una o dues assignatures. Puja a l'escola sempre que pot, parla amb els alumnes i els mostra el seu interès per saber com els va i què voldrien fer apostò-

licament.

—Quins criteris heu tingut en compte a l'hora d'elaborar l'itinerari formatiu?

—Inicialment vam optar per fer un itinerari semblant als estudis teològics, amb assignatures més filosòfiques i antropològiques i a partir d'aquí abordar els grans tractats de la fe catòlica: cristologia, misteri de Déu, eclesiologia... També vam afegir alguns temes que per la seva importància personal creiem que calia aprofundir, sobretot pel que fa a la pregària i la litúrgia de l'Església. Al cap d'un parell d'anys vam descobrir que hi havia un fil que ens podia ajudar a articular aquests continguts. Era el currículum del procés d'evangelització que presenta Pau VI en la seva carta *Evangelium nuntiandi*. En l'actualitat, l'itinerari formatiu està format per tres blocs: un primer bloc ajuda a conèixer el món que hem d'evangelitzar; un segon bloc correspon al procés de la iniciació cristiana, amb tots els continguts fonamentals de la fe; i finalment el darrer bloc consisteix en l'ofertiment d'eines pastorals per aconseguir que aquells que han rebut la iniciació cristiana visquin com a cristians enmig del món. En definitiva, el que intentem és que els alumnes facin, mig experiencialment i mig intel·lectualment, l'itinerari de la vida cristiana.

—Per què doneu tanta importància a l'element espiritual?

—Quan vam pensar en una formació per a laics, vam creure que era clau que hi hagués formació espiritual. Tots hem vist i tots hem fet experiències de formació que consideren que aquesta dimensió ja la desenvolupa personalment cadascú, i per tant no es treballa amb els alumnes. Passat el temps de formació, però, acostuma a passar que no sempre l'experiència formativa comporta una més gran apostolicitat, més treball al servei de l'Església, un desvetllament de vocacions a la vida ministerial o consagrada, o fins i tot la creació d'un laicat més madur. No volíem que amb l'escola passés el mateix i vam apostar clarament per incidir en l'espiritualitat com a element bàsic.

Al capdavant de l'escola hi ha des dels seus inicis Mn. Xavier Novell i Gomà, un jove capellà que exerceix també com a secretari general del bisbat i per al qual la formació dels laics esdevé imprescindible en el desvetllament d'una nova primavera eclesial.

Mn. Xavier Novell.

—Com es treballa a l'Escola d'Agents d'aquesta vessant més espiritual?

—La vessant espiritual de l'escola va ser concebuda a partir de tres elements: la pregària de l'Església, i per tant cada dia es fan laudes i vespres de forma comunitària; l'eucaristia diària, com a font i cim de tot el que considerem i estudiem, i l'acompanyament espiritual, que oferim també com a servei dins de l'escola. També organitzem recessos en els temps litúrgics forts i, a l'estiu, una tanda d'exercicis espirituals. Creiem que és important fer, de tant en tant, experiència de desert que permeti

anar a l'escolta del que el Senyor ens vol dir.

—Com a director de l'escola des dels seus inicis, està satisfet pels resultats?

—Ho podríem fer millor perquè tot és millorable, però jo n'estic força content. Alguns alumnes, no pas pocs, després de l'escola han iniciat la diplomatura en Ciències Religioses... Això és un símptoma que se'ls ha despertat una set d'aprofundiment en la fe. En general estem molt contents.

—Influeix el pas per l'escola en l'àmbit pastoral?

—Dels alumnes que han passat per l'escola un percentatge molt important han continuat el treball apostòlic que estaven fent, sovint amb un lliurament més gran. Fins i tot alguns d'ells han rebut per part de l'actual bisbe tasques apostòliques de certa importància. Alguns dels alumnes han iniciat també un camí de discerniment vocacional o han entrat al seminari, i dos han demanat ser admesos a candidats per al diaconat permanent.

—Creu que l'èxit de l'escola d'agents repercuteix positivament en la diòcesi?

—En aquests moments la diòcesi de Solsona viu un clima pastoral d'un cert ànim i entusiasme, amb ganes d'iniciar i proposar coses. La gent està responent molt bé a les responsabilitats encomanades pel bisbe. S'han inventat les catecolònies, s'ha promogut el diaconat permanent, es va viure amb molta intensitat l'Any de l'Eucaristia... Al darrere d'això hi ha el treball d'uns quants anys de preparar gent, sobretot laics, i crec sincerament que l'Escola d'Agents té alguna cosa a veure. De fet, la majoria dels impulsors d'aquestes iniciatives n'han estat alumnes. Crec que certament hi ha una relació força directa entre l'escola i el bon desenvolupament de la diòcesi. En aquest sentit, cada dia estic més convençut que la renovació de la vida de l'Església passa avui per la bona preparació dels laics.

Samuel Gutiérrez

«A l'Escola d'Agents la formació espiritual és fonamental»

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607

C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Girona

Multitudinària celebració de la Mare de Déu dels Àngels

■ El bisbe Carles Soler va presidir la missa solemne al santuari gironí

GIRONA.— Com és ja tradicional, molta gent va pujar el 2 d'agost passat al santuari de la Mare de Déu dels Àngels per celebrar la seva festa patronal. Enguany, una vegada més, els aparcaments i els accessos al santuari van quedar col·lapsats per la gran afluència de fidels. El bisbe Carles Soler va presidir l'Eucaristia i va compartir dinar a les dependències de l'hostatgeria.

Com no podia ser d'una altra manera, en l'homília de la missa de la Mare de Déu dels Àngels, el bisbe Carles Soler va parlar de Maria: «Hem de pregar amb Maria, perquè si preguem amb Maria, com Maria, sota l'impuls de l'Esperit Sant, preguem en l'Eucaristia, preguem amb l'Església plenament integrats en la família dels fills de Déu.» I va afegir: «Cal que ens aixequem també de l'ensopiment i la rutina i anem a veure què és el que el Senyor ens demana i proposa. I guardar-ho ben bé en el cor i meditar-ho. Per no perdre'n detall. Per no errar en una interpretació profitosa. Com Maria i amb Maria, fer-ne pregària, perquè la decisió que s'ha de prendre tingui garanties de perseverança i no es cremi tot en uns moments de fervor.»

Després de la celebració de l'Eucaristia els assistents van poder contemplar els canvis realitzats al presbiteri del santuari. Mn. Emili Bohigas, artífex d'algunes de les peces, va donar tota una sèrie d'explicacions a qui ho demanava. Els responsables del santuari van convidar després a dinar un grup de preveres i el personal de la Cúria diocesana.

Carles Sánchez

La imatge de la Mare de Déu dels Àngels visitada pels fidels.

Cloenda del 1700è aniversari del martiri de sant Feliu

GIRONA.— Aprofitant la festivitat de Sant Feliu va tenir lloc la clausura dels actes en commemoració del 1700è aniversari del seu martiri. A la celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe, i concelebrada per una vintena de preveres, hi van assistir molts fidels que van emplenar la parròquia de Sant Feliu la Major de Girona. Abans, però, es va oferir la possibilitat de participar en una visita guiada pel temple, conduïda per Dolors Vidal, professora de l'Escola de Turisme de la Universitat de Girona i membre de la Comissió diocesana del Secretariat de Pastoral del Turisme i Santuaris.

El bisbe va començar la seva homília dient que «la memòria del nostre primer màrtir i la de tots els màrtirs de l'Església de casa nostra al llarg dels dos mil·lennis d'història, fins als d'ara de fa 70 anys, ens esperona i ens motiva a reflexionar sobre la fermesa i la coherència de la fe que professem amb la vida que vivim». I va acabar dient: «La celebració de la festa del màrtir sant Feliu en la commemoració dels 1700 anys del seu martiri gloriós, ens desvetlli de l'ensopiment, en què a estones sembla que vivim la nostra fe.» (C.S.)

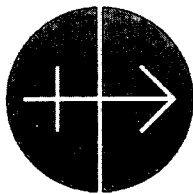
Els jesuïtes celebren la festa del seu fundador

GIRONA.— Amb motiu del 450è aniversari de la mort de sant Ignasi, el bisbe Carles va presidir una eucaristia solemne a la parròquia del Carme de Girona. Amb el bisbe van concelebrar diferents preveres diocesans i membres de la comunitat gironina dels pares jesuïtes. A la celebració es van fer presents un gran nombre de fidels. En acabar la missa es va obsequiar els assistents amb un llibre que recull la vida de sant Ignasi i de sant Francesc Xavier, i amb un petit refrigeri. Va ser una convocatòria de l'Obra d'Exercicis i de la Comunitat Pere Favre de la Companyia de Jesús. (C.S.)

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317

E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la vostra diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les VOSTRES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles en la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Urgell

Mor Mn. Jesús Castells, autor del «Martirologi de l'Església d'Urgell»

■ El bisbe Mons. Joan Enric Vives ha destacat l'entrega que sempre va tenir durant la seva tasca sacerdotal

LA SEU D'URGELL.— El matí del 4 d'agost passat es va celebrar a la catedral de Santa Maria d'Urgell el funeral per Mn. Jesús Castells, que va morir la matinada del 3. Va ser presidit pel bisbe d'Urgell i concelebrat pels canonges del Capítol catedralici, i també per la gairebé totalitat de sacerdots de la diòcesi que es van desplaçar a la Seu d'Urgell des de diversos punts. En aquest darrer adéu també va estar acompanyat pels seus germans, cunyats, nebots i molts amics.

Davant d'un temple ple de gom a gom, el bisbe d'Urgell va recordar als presents la transcendència de la vida més enllà de la quotidianitat i la importància de posar-nos en mans de Déu en el moment de la mort tot recordant un passatge de l'evangelí de sant Lluc. Durant la seva homília va parlar de la tasca sacerdotal de Mn. Castells, de qui va destacar que va ser «un bon pastor, humil, intel·ligent, entregat, estudios i posat molt a prova per la malaltia, i que, a causa d'aquesta, va aprendre a parlar amb el llenguatge universal de l'amor a Déu». També va fer referència a la seva aportació fonamental al reconeixement del martiri que els sacerdots de la diòcesi van viure en el trienni de 1936 a 1939 i a la memòria històrica que va recollir al llarg de la seva vida i que ha plasmat en diferents obres.

Una de les obres més importants d'Espanya

Mn. Castells és autor de diverses obres, entre les quals cal destacar el *Martirologi de l'Església d'Urgell*, 1936-1939, que va ser editat el 1975 a la Seu d'Urgell i que recull el martiri que van viure els sacerdots, religiosos i creients a la diòcesi durant la persecució religiosa en el trienni entre el 36 i el 39.

Aquesta obra és considerada la millor a Catalunya i una de les millors de l'Estat espanyol a la seva categoria, i ha estat la base sobre la qual s'han construït els dossiers de treball que han dut el Vaticà a considerar set preveres de la zona del Pallars Sobirà màrtirs de la persecució i beats. Aquest any es compliran, el 13

Van ser molts els que van voler donar el darrer adéu a Mn. Castells.

d'agost, 70 anys de la seva mort, i és també el primer que es fa la celebració en memòria seva després que el mes d'agost passat es va proclamar la seva condició de beats a la basílica de Sant Pere del Vaticà.

Jesús Castells i Serra va néixer el 17 de desembre del 1929 a Vilamolot, un petit poble a les faldes del castell de Mur, al Pallars Jussà, fill de Cal Josep i en una família nombrosa. Va entrar a estudiar al Seminari diocesà d'Urgell quan era molt jove i va ser ordenat sacerdot pel bisbe Ramon Iglesias Navarri el 1954. Va desenvolupar diferents càrrecs al llarg de la seva vida, però va ser nomenat canonge de la catedral d'Urgell el 1985.

En l'actualitat era arxiver adjunt; tot i que estava jubilat continuava treballant en la preparació d'un recull històric sobre les marededús de la diòcesi de totes les èpoques. Anteriorment, havia exercit durant molt de temps la tasca de canceller, secretari general i notari de la Cúria. També va ser rector als pobles d'Ansovell i Arsèguel. (C.C.)

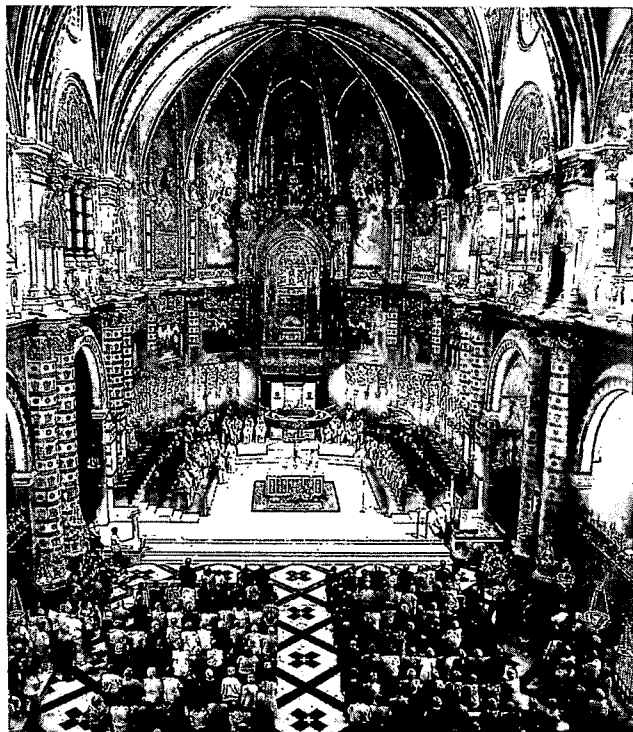
El P. Villarubla s'acomiada del patronat de l'Escola Sant Ermengol d'Andorra la Vella

ANDORRA LA VELLA.— Després d'11 anys com a director de l'Escola Sant Ermengol d'Andorra la Vella el P. Antoni Villarubla, s.d.b., s'acomiada dels qui fins ara han estat els seus col·laboradors durant la reunió del Patronat de l'escola. Aquest curs que comença ja serà tasca del nou director, el P. Xavier Brines, s.d.b. El P. Brines havia estat director de secundària a l'Escola Sant Ermengol i en els darrers set anys ha desenvolupat la feina de director de les Publicacions Salesianes EDEBÉ.

La reunió del Patronat de l'escola en la qual es va fer la presentació oficial va estar presidida pel bisbe d'Urgell, Mons. Vives, qui va agrair la tasca desenvolupada pel P. Villarubla i li va desitjar molta sort en la direcció de l'escola salesiana de Sarrià que desenvoluparà a partir d'ara, així com també al nou director de l'Escola Sant Ermengol, el P. Brines. Els dos germans salesians també van mantenir una trobada en privat amb el bisbe Joan-Enric Vives. (M.C.O.)

Cada
diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

□ Barcelona 106.6	□ Tortosa 90.1	□ Lleida 91.5
□ Tarragona 100.6	□ Garraf 96.8	□ Cerdanya 104.4
□ Catalunya Central 93.7	□ Vic 91.3	□ La Seu d'Urgell 105.0
□ Girona 103.4		□ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Temps per al voluntariat

■ AIV suggereix diverses activitats, de cara al nou curs, per millorar el món en què vivim

Són dos milions de ciutadans i ciutadanes a Europa que exerceixen alguna mena de voluntariat oferint serveis, lluitant per la justícia social, responenent a necessitats, atenent exclosos socials, protegint el medi ambient, etc. En una ocasió l'antic secretari de l'ONU, Pérez de Cuéllar, va afirmar: «Els voluntaris socials són els

missatgers de l'esperança, que ajuden els pobles perquè aquests s'ajudin a ells mateixos.» Aprofitant aquests dies estivals en què es disposa de més temps lliure, l'Associació Internacional de Voluntariat ens suggereix que ens plantegem fer durant el curs alguna mena de voluntariat.

El temps de vacances pot ser el moment ideal per plantejar-se què fer durant el curs que ve, ja que, com suggereix l'Associació Internacional de Voluntariat (AIV), és qüestió de no anquilosar-se i, al mateix temps, fer alguna cosa de profit. Així Lluís Martí, de l'AIV, proposa unes activitats senzilles «que no ocuparan gaire temps i a través de les quals contribuïreu, d'alguna manera, a millorar el món en què vivim» i afegeix per a qui li quedi algun dubte, «ser voluntari és, bàsicament, això: posar el nostre gra de sorra, cadascú en la proporció que li permetin les seves possibilitats, per contribuir a la millora de les persones i de l'entorn».

- La proposta de l'AIV és senzilla:
- Voluntari per un mes: es busquen persones que del 18 de setembre al 17 d'octubre vulguin ajudar a l'organització del Dia Mundial de l'Alimentació (DMA) fent gestions (trucades telefòniques i/o visites) a empreses i escoles. El dia 18 de setembre, a les sis de la tarda, se les convocaria a una reunió per explicar-los com fer-ho.
- Professors de secundària: els busquen en actiu o jubilats. Per participar en una proposta per als alumnes, perquè a través dels centres respectius, els parlin de temes com ara: els valors, com està la solidaritat al teu entorn, recerques socials, acollida d'immigrants, què fem amb l'oci, etc.
- Professors universitaris: jubilats o en actiu, per participar en investigacions amb diverses universitats, sobre temes d'actualitat i la seva relació amb la població civil activa. Actualment hi ha en marxa treballs sobre pobresa, medi ambient i llengües minoritàries.

Es busquen professors de secundària per parlar de temes com els valors, l'acollida a immigrants, l'oci, etc.

—També calen persones tres hores a la setmana per fer voluntariat indirecte, és a dir, tasques d'oficina, gestions, etc.

Ser voluntari

«Voluntariat, en sentit ampli, és la persona o grup de persones que fan el que fan perquè volen, perquè tenen voluntat de fer-ho. En sentit estricte, és el col·lectiu que dedica part del seu temps a la comunitat», aquesta és la definició que podem trobar al diccionari i és la que defensen des de l'Associació Internacional de Voluntariat (AIV). Són 104 voluntaris dispersos arreu del món amb el nucli dur aquí, a la ciutat de Barcelona. És una associació que sorgeix i existeix per servir directament les entitats de voluntaris i, indirectament, els objectius que atenen les associacions. Està dirigida per voluntaris i no rep cap mena de retribució ni incentius. Treballa en diferents àmbits com ara el comunitari, el cultural, el mediambiental, el social, etc.

Té com a objectius ser enllaç entre associacions i voluntaris, oferir formació als voluntaris, implicar en l'acció voluntària els diferents sectors de la població i difondre l'esperit del voluntariat. En què consisteix aquest esperit? Està basat en la gratuïtat o donació de temps i capacitat a canvi de res, en la responsabilitat, en l'esperit de servei i en el compromís. De fet, aquelles persones que fan un voluntariat només per ocupar el temps no responen, segons l'AIV, a les premisses bàsiques del voluntariat: el compromís i la vocació. El voluntariat pensa en els altres abans que en ell mateix, defensen.

Des de l'Associació Internacional del Voluntariat creuen fermament en la màxima «la unió fa la força» i per això entenen que si els voluntaris de tot arreu posen en comú la seva pròpia creativitat, la capacitat de cada persona i el temps que cadascú hi dediqui, tindran prou capacitat per aconseguir el món solidari que tot hom desitja.

Les activitats que s'adrecen directament a les associacions de voluntariat i/o

a la sensibilització de la població s'emmarquen en programes que anomenen *itineraris*. El nom d'*itinerari* ve donat pel que cadascú suposa de camí, amb passos per fer i fita a la qual arribar. Actualment, els subjectes dels seus itineraris són empreses, universitaris, centres educatius i la població del continent llatinoamericà.

A través de l'itinerari Empresa i Acció Social (EIAS) pretén, entre altres coses, sensibilitzar el món empresarial cap al món social; aconseguir que l'empresariat assumeixi la seva corresponsabilitat en el desordre social actual i concretar estratègies de col·laboració amb les associacions de voluntariat.

També trobem l'UNIVOL, Universitat i Voluntariat. AIV procura implicar les universitats en recerques sobre temes d'actualitat vinculats al voluntariat. L'Associació proposa un tema i publica els resultats obtinguts pels estudiants universitaris que fan la investigació. En aquests moments se n'està fent una sobre la immigració.

L'activitat d'AIV i dels seus membres no té fi, i a més de tot el que s'ha dit publiquen des de l'any 2000 els anomenats *quaderns motivadors*. Consisteixen en quaderns en què donen a conèixer els diferents programes que desenvolupen, difonen el voluntariat i conviden a la reflexió sobre l'acció social organitzada. Alguns dels publicats són: *Per què el voluntariat?*, *Drets humans i voluntariat*, *Manifest europeu de les empreses*, *Què veus al teu voltant?*, etc.

Consuelo Chaves

AIV
ASSOCIACIÓ INTERNACIONAL
DE VOLUNTARIAT
C/ PERE VERGÉS, 1
08020. BARCELONA.
TEL. 932 788 024
636 703 838
www.aiv.voluntariat.org

FE DE ERRATAS

El passat número 1401 va sortir publicat un article sobre l'entitat Banc de Recursos i el telèfon de contacte que hi figurava era erroni. El telèfon correcte és: 932 177 154

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

Tot recordant els germans Parés Vilasau

■ Van esdevenir màrtirs a conseqüència de l'odi a la fe i a l'Església

Mn. Gil Parés Vilasau (1880-1936) i Ramon Parés Vilasau (1882-1936) eren dos germans nascuts a Barcelona que van ser assassinats ara fa setanta anys, durant la persecució religiosa que es va desencadenar arran de l'esclat de la guerra civil espanyola. Oferim una semblança biogràfica d'aquests dos màrtirs que al llarg de les seves vides van viure plenament i sense amagar el seu ideari cristià.

Mn. Gil Parés Vilasau, fill de Josep Parés Solà i Lluïsa Vilasau Ortells, va néixer el 3 d'octubre del 1880 a Barcelona. La seva mare va enviuar poc després de tenir el seu setè fill. Va dur endavant el creixement material, cultural i espiritual dels seus fills gràcies a la seva paga de mestra. Gil va acabar el 1905 els estudis al Seminari i va rebre el presbiterat el 17 de juny del mateix any. El cardenal Salvador Casañas va designar, el 26 de juny del 1905, Mn. Parés com a capellà custodi del temple expiatori de la Sagrada Família.

Mn. Parés va demanar a la Junta d'Obres poder habilitar el centre de la cripta i erigir un altar «provisional» a la capella més gran per dedicar-lo a la Sagrada Família. Antoni Gaudí hi va contribuir

Mn. Gil Parés Vilasau.

destruïdes el 19 de juliol del 1936. Mn. Parés va ser-ne el director i mestre fins al 1930.

El 1916 Mn. Parés va ser nomenat pel bisbe Enric Reig vicepresident de la Junta d'Obres, tasca que va desenvolupar durant catorze anys, fins al 12 de novembre del 1930. Mn. Parés va donar un gran impuls a les celebracions litúrgiques, fet que va fomentar una participació més gran en la missa diària i en la dominical. El 1924 va viatjar a Roma i va lliurar personalment al papa Pius XI un important òbol per als Diners de Sant Pere, com feia cada any l'Associació de Devots de Sant Josep. Quatre anys més tard repetiria el viatge i seria novament rebut pel Pontífex.

Apostolat social i eclesial

La gran obra d'apostolat social i eclesial duta a terme en aquests anys i l'avenç de les obres de la façana i les quatre torres de la Sagrada Família va obligar, un cop més, Mn. Parés i Gaudí a decidir els treballs més convenients que l'afluència dels fidels i les neces-

sitats del culte demanaven. Mn. Parés i Gaudí van ser dos homes amb molta personalitat i de caràcter enèrgic, però humils, tenaços i perseverants, que sabien que el camí que seguien era el predestinat per la Providència. La mort de Gaudí va ser un cop molt dur per a ell.

El novembre del 1930, ja malalt, es va traslladar a viure al pis de la mestra de les escoles, Consol Puig Querol. Ja no va tornar a la Sagrada Família ni a les escoles. El 26 de juliol del 1936 les patrulles van anar a cercar el sacerdot al pis de Consol Puig, al carrer Mallorca de Barcelona. No el van trobar pas. Quan van tornar, Mn. Parés es va lliurar. Va ser assassinat a la matinada darrere de l'Hospital de Sant Pau. El 28 de juliol va ser enterrat al cementiri de les Corts (Barcelona).

Ramon Parés Vilasau.

Pregones arrels cristianes

Ramon Parés Vilasau va néixer l'11 de gener del 1882 a Barcelona. Es va casar amb Francesca Sellent Casanovas, natural també de Barcelona. Van establir la seva residència a Terrassa. Va ser un matrimoni fructífer, tot i que els seus primers fills van morir d'infants. El 29 d'agost del 1936 els fills vius d'aquest matrimoni eren Rosa (que avui té 96 anys), Salvador, Josep Maria, Maria, Ramon Maria, Lluís Maria i Núria Maria. La devoció de la parella per Maria queda ben palesa en els noms propis dels seus fills.

La principal activitat laboral de Ramon va ser la de cap de personal o encarregat de recursos humans, i ocasionalment de vendes, de Can Marcet i d'Aymerich i Amat.

Va ser president de la Creu Roja de Terrassa, que ell va fundar i organitzar, i també regidor de l'Ajuntament de Terrassa i diputat de Comunió Tradicionalista. President i fundador del Cercle Tradicionalista de Terrassa, Ramon Parés era un fogós orador i conferenciant, molt pedagògic per la seva erudició i senzillesa.

A l'oratori de casa seva resaven el Rosari en família. Celebraven el mes de Maria i els primers divendres de cada mes, el Sagrat Cor. Era una llar catòlica, en la qual es mantenia una vida interior perseverant, que s'enfortia anualment amb els exercicis ignasians. Ramon pertanyia a la germandat de Portants del Sant Crist, del Sant Esperit de Terrassa. Era un gran catequista i un profund expert sobre la Immaculada.

La família vivia des del 1931 al carrer de Bailèn, núm 95-97, de Barcelona. S'havien traslladat de Terrassa a Barcelona a causa de les conviccions ideològiques de Ramon i de la seva fe catòlica, que difonia i practicava a tota la província i a Terrassa, lloc on treballava malgrat que vivia a la Ciutat Comtal.

Ramon Parés, que exercia el voluntariat a l'Hospital de la Creu Roja, va ser denunciat pel comitè de Sant Antoni Casals. La patrulla va registrar el seu pis i va ser detingut el 27 d'agost del 1936 a Barcelona. Va ser assassinat l'endemà a la desviació de Can Viver, de la carretera Sabadell-Terrassa. Va ser enterrat al cementiri de Terrassa. Davant dels seus assassins, va dir: «Moro pels meus ideals religiosos i patriòtics, pels quals sucumbeixo, i que no poden ser abastats pel plom de les vostres bales.»

Antoni Oliva Sala

Retaule de la Sagrada Família, que es troba a la cripta del temple de la Sagrada Família.

amb l'aportació d'una reproducció del retaule —representa la Sagrada Família a la seva casa de Natzaret— que l'escultor Josep Llimona havia fet per a l'oratori de la Casa Batlló. L'obra original, restaurada recentment, s'ha col·locat a l'altar major de la cripta del temple, mentre que la seva rèplica es troba des del gener passat a l'Església-basilica de Tremp.

El 1906 va fundar a la Sagrada Família l'Apostolat de l'Oració, la Lliga de la Perseverança, la Congregació Mariana Filles de Maria... Va ser nomenat sotsdirector de l'Associació de Devots de Sant Josep. El 1909 Mn. Parés va proposar a Gaudí i a la Junta la construcció d'unes escoles. Construïdes en un any, amb la creativitat excepcional de Gaudí, foren

La bona notícia...

Responsabilitat en projectes innovadors

Aquesta és una de les conclusions del XII Congrés Mundial de la Unió Cristiana Internacional de Dirigents d'Empresa (UNIAPAC), celebrat recentment a Brussel·les. Hi van participar més de mil empresaris cristians provinents de vint països d'arreu del món. També hi van assistir, entre altres, el cardenal Renato Martino, president del Consell Pontifici per la Justícia i la Pau, i Ernest-Antoine Seillière, president d'Unicef.

El Congrés va posar en relleu cinc punts destacats que cal conèixer:

- Davant del nou context globalitzat i la fragilitat de les activitats, les empreses i els seus dirigents són cridats a potenciar la formació dels seus empleats, tenint en compte no només la seva situació actual, sinó també la possible situació futura.
- La responsabilitat social de l'empresa i del dirigent comporta no sols l'aspecte econòmic, social i ambiental, sinó que també té la situació de cada individu i la seva realització personal.
- La responsabilitat no pot reduir-se a paraules boniques, sinó que cal situar-la en un procés a llarg termini.
- Ser socialment responsable implica posar en pràctica projectes precisos i analitzar-ne regularment el desenvolupament.
- Fins i tot en el difícil context econòmic actual, els empresaris cristians no només han de tenir la possibilitat d'actuar per millorar les situacions, sinó que hi són obligats a fer-ho. A través de l'economia i del capital cal que assumeixin riscos al servei de les persones i que impulsin projectes exemplars i innovadors.

Són aspectes de gran transcendència per al benestar futur de tota la societat.

Francesc Gamissans

cultura

El director polonès Krsysztof Zanussi presenta la seva darrera pel·lícula a Barcelona

■ Va ser el primer cineasta a fer una pel·lícula biogràfica sobre Joan Pau II

BARCELONA.—Krsysztof Zanussi, un dels creadors del moviment «El cinema de la inquietud moral» durant l'etapa comunista de Polònia, va presentar en el marc de la II Mostra Interna-

cional de Cinema sobre la Família la seva darrera pel·lícula: *Persona non grata*. El director polonès ha rebut al llarg de la seva carrera alguns dels guardons més prestigiosos dels festi-

vals de cinema europeu. Igualment, destaca per la defensa dels valors que postula el cristianisme i per haver estat el primer en dur la vida del pontífex Joan Pau II a la gran pantalla.

Zanussi, nascut a Varsòvia el 1939, no va dubtar, el 2 d'agost passat a Barcelona, a fotografiar el que per a ell era tota una sorpresa i satisfacció: la gran expectació que havia suscitat la seva darrera pel·lícula entre el públic català. Ni els organitzadors es van imaginar que, en ple mes de vacances, acudissin tantes persones a una cita més dins de la II Mostra Internacional de Cinema sobre la Família, organitzada per l'associació Cinemanet.

Una de les aules de l'edifici CaixaForum amb capacitat per a 120 persones no va resultar suficient per a tot el públic que no es volia perdre l'estrena. Així, Krsysztof Zanussi, entusiasmat, va fotografiar el públic assistent després de la introducció a la projecció de la seva pel·lícula i va tenir unes paraules de consol per a aquells que es van quedar fora.

Zanussi sempre ha estat un cineasta compromès amb allò en què creu. A l'etapa comunista de Polònia va crear juntament amb altres dos directors el moviment contestatari al marxisme «El cinema de la inquietud moral». I tot i que encara gairebé no es coneix la seva obra a l'Estat espanyol, als anys vuitanta les seves pel·lícules van aconseguir el màxim reconeixement de la crítica i del públic. A Cannes va obtenir el premi al millor director i a Venècia el premi especial del jurat i el Lleó d'Or.

El moviment Solidarnosc

Persona non grata, la pel·lícula estrenada a la Mostra, va ser elaborada el 2005 a l'Uruguai i, segons comenta el mateix director, va sorgir amb motiu del 25è aniversari de la creació del moviment polonès Solidarnosc. «Era un moviment molt organitzat, format per obrers, camperols, intel-

Krsysztof Zanussi.

lectuals i, sobretot, format per cristians. Va ser un moviment que va sorprendre els politòlegs i l'opinió pública en general, d'Occident. No s'esperava un moviment obrer catòlic contra el totalitarisme comunista», va afirmar Zanussi.

La seva pel·lícula pretén fer justícia i presentar el que és bo i el que és dolent derivat d'aquest moviment. I sembla que la balança s'inclina cap al pitjor dels costats: «En aquells anys de lluita estàvem junts, érem generosos. Ara, però, som molt més egoistes. El nostre idealisme no és tan fort com abans. Això és el que vull reflectir: és molt fàcil ser idealista quan s'és jove, però l'important és romandre idealista quan un és vell.» Per aquest motiu, va escollir per al paper protagonista de la pel·lícula un diplomàtic polonès gran establert a Montevideo que mira cap al passat després de la mort de la seva dona. «Parlo de la generació que un cop va tenir el poder, l'energia

o la iniciativa de canviar les coses empenya pel somni de millorar el món», va comentar el cineasta.

Cosmovisió cristiana

Confessa que la font d'inspiració és la seva vida, el que passa en el seu dia a dia, per la qual cosa la cosmovisió cristiana traspua el cinema de Zanussi, que fa anys que treballa com a consultor del Pontifici Consell per a la Cultura. «Cerco com contribuir a la reconstrucció del matrimoni entre el món de l'art i de l'Església. Per a mi és molt important que hi hagi un desig de cercar en l'art la confirmació de la saviesa del cristianisme. Opino que durant segles el cristianisme va ser expressat a través de l'art cristià. Des de Miquel Àngel fins a

Precisament, el director polonès va ser amic del papa Joan Pau II en els temps en què Karol Wojtyła era bisbe de Cracòvia. Zanussi va ser el primer en fer una biografia sobre el Sant Pare, *De un país lejano*, i destaca d'ell com s'interessava per les persones, «sempre», puntualitza el director, que confessa que troba a faltar aquell interès en alguns representants eclesiadístics.

Ara, a l'espera que les distribuïdores s'interessin per la pel·lícula, es dedicarà a ultimar els detalls de la seva creació cinematogràfica més recent titulada *El sol negro* i que està centrada en l'existència del mal.

La II Mostra Internacional de Cinema sobre la Família, que cerca abordar a través del cinema algunes de les grans qüestions del sentit de la vida, va començar el mes de

maig passat i finalitzarà el proper 16 de setembre amb la festa de lliurament del X Premi Cinematogràfic Família, en la qual també es retrà un homenatge a les famílies amb fills discapacitats. Després de vint actes, entre conferències i pel·lícules, a través dels quals l'Associació CinemaNet pretén difondre els va-

lors de la família, els propers actes programats seran una jornada sobre drogues, alcoholisme i família en el cinema que tindrà lloc el 24 d'agost, amb la projecció del film *28 días*, de Betty Thomas, i el 31 del mateix mes hi haurà un debat sobre *La influència del cinema en el consum de drogues i repercussió sobre les famílies*.

Text i fotos: Consuelo Chaves

El director polonès fotografia el nombrós públic assistent.

Bach veiem la importància de l'expressió artística per a la promoció de la visió cristiana. Va ser en l'època de la Il·lustració quan aquesta concepció va ser alterada i em sembla un gran error aquest divorci entre el cristianisme i el món artístic», va manifestar Zanussi. I va afegir que «la reconciliació d'aquest matrimoni només serà possible si els creients cerquen en l'art la confirmació de la fe».

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Jeroni

Espanya va dedicar el 1970 una sèrie de deu segells al pintor Luis de Morales. Cal destacar el que reproduïx una pintura on apareix sant Jeroni amb una expressió austera en el moment de pregar davant del Crist clavat en la creu. Sant Jeroni va néixer a Strido (Dalmàcia). Educat a Roma, una llarga malaltia va decidir la seva vocació. L'any 374 va anar a Palestina, on es va lliurar a l'estudi de l'hebreu i a l'exegesi. Ordenat prevere a Antioquia, va ser secretari del papa Damas, a la mort del qual es va instal·lar a Betlem (386). La seva obra va ser copiosa i extraordinària: des de la versió llatina de la Bíblia, dita *Vulgata*, fins a innumerable comentaris a llibres bíblics o treballs com el *De viris illustribus* i la continuació de la història eclesiàstica d'Eusebi. Va morir a Betlem el 420. La seva festa se celebra el 30 de setembre.

Inaugurat el Museu Tresor de Maçanet de Cabrenys

■ Està format per un conjunt molt variat de peces d'orfebreria sacra

MAÇANET DE CABRENYS.— El 30 de juliol, Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe de Girona, va inaugurar el Museu Tresor de la parròquia de Sant Martí de Maçanet de Cabrenys. Aquesta iniciativa ha estat possible gràcies a la col·laboració de la Fundació Obra Social de "la Caixa" i a les aportacions voluntàries de diversos particulars.

En la seva homilia, Mons. Soler Perdigó va convidar els presents a la generositat, com a manifestació d'identitat cristiana, alhora que convidava a la pregària per la pau a l'Orient Mitjà. Va agrair a tots la bona disposició per formar aquest petit museu, «memòria viva de la història de la nostra comunitat cristiana».

El Museu Tresor de la parròquia de Sant Martí està format per un conjunt molt variat de peces d'orfebreria sacra. Destaquen, per la seva importància, dues creus processionals de plata treballada (una de mides extraordinàries), un conjunt important de sacres, canelobres... i

Una de les vitrines del nou museu.

una col·lecció de calzes, també de plata. Cal destacar també la custòdia, gerres de vidre modernista i l'antiga capelleta de la Mare de Déu de les Salines.

Les peces provenen de la col·lecció que, des de fa anys, es conserva a la parròquia de Sant Martí, a Maçanet de Cabrenys. Cal tenir en compte que a la

zona existeixen des de fa molts segles altres llocs de culte, com ara el santuari de les Salines i les importants ermites romàniques —que en el seu moment van ser parròquies— de Sant Andreu d'Oliveda, Sant Miquel de Fontfreda i Sant Pere dels Vilars. Hi ha peces que procedeixen d'aquestes altres esglésies. La datació de la majoria de les peces, segons el servei patrimonial del bisbat de Girona, és del segle XVI al XX. Algunes tenen gravada la data, però d'altres són més difícils de situar.

La importància d'aquesta col·lecció feia necessari mostrar a tothom aquest patrimoni. L'estat i el lloc on es conservaven no era el millor, atès que fins i tot en perillava la integritat. La decisió de crear aquest museu va néixer arran de les converses de la parròquia amb els serveis de patrimoni del bisbat, els quals, des del primer moment, van animar el projecte. La gent de la parròquia va mostrar tothora una gran il·lusió.

Totes les peces, fins i tot les més petites, tenen un valor especial. Destaca, com ja s'ha dit, una impressionant creu processional de plata treballada. És tota una catequesi pels dibuixos, imatges i peces que l'adornen. Pel seu valor més sentimental, s'ha d'esmentar una petita capelleta de la Mare de Déu de les Salines, que recorria les cases del poble dies abans de la seva festa per tal de recollir diners per preparar la diada. El Museu Tresor Parroquial de Maçanet de Cabrenys es troba a l'interior de l'església romànica de Sant Martí i es pot visitar cada dia. (C.C.)

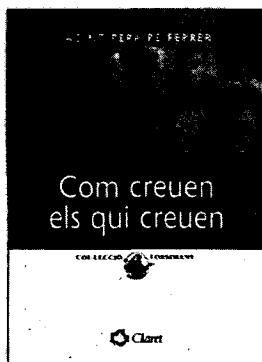
Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Jacint Peraire

Com creuen els qui creuen

Aquest llibre és un recull de trajectòries humanes, de vivències contemporànies, de testimoniatges de fe. Excel·lents, veritablement admirables. Nois i noies, homes i dones d'avui. De distints cultures i països. De desigual condició social i professió. Cadascú en el seu ambient... Són una dotzena i mitja de cristians de primera divisió, tots vivint la fe amb finesa i elegància d'enamorats!

Col. Torsimany, 10. 286 pàg.

Joan Bosco Faner

Sol amb mi mateix

Fes revisió de vida, t'hi acompanyo

Ho va descobrir Elies, a dalt de la muntanya de l'Horeb: Déu no es manifesta en el vent impetuós, ni en el terratrèmol, ni en el foc, sinó en la brisa suau i tranquil·la. Com el profeta, nosaltres també podem sentir la presència de Déu en els petits fets de cada dia. I per apreciar l'alè de Déu, per entendre el seu missatge, precisem de la solitud: estar sols amb nosaltres mateixos.

Col. Gresol, 10. 304 pàg.

L'experiència d'una vida nova

Glosses de Mn. Josep M. Vidal i Aunós
Edició a cura de Josep Bigordà

La paraula de Mn. Vidal és paraula que informa sobre coses, esdeveniments, records, iniciatives, etc., que dibuixen la realitat o, si més no, alguna realitat que es viu i que es veu. És paraula que revela allò que la realitat informada desvetlla en el seu pensament i en el seu cor, transfigurant-la en experiència autèntica i creïble. És paraula que comunica, que interpel·la, que crea comunitat.

Col. Torsimany, 9. 310 pàg.

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Compte amb la tinta!

Al llarg de la meua vida professional com a cuiner he vist de tot, coses molt bones i coses molt dolentes. Un dels costums més estesos és el d'embolicar amb paper de diari els pebrots o les albergínies escalivats per poder-los pelar més fàcilment.

El primer dia que vaig entrar com a xef en un restaurant vaig observar que en Màxim, uns dels cuiners, ho feia. Amb molt bones paraules, com s'han de dir sempre les coses per no ofendre ningú, li vaig comentar: «Màxim, prefereixo que no facis servir aquesta mena de paper i sí, en canvi, un de forn. Pensa que la tinta impresa és summament tòxica en contacte amb les verdures tan calentes.» Una bona amiga meua vegetariana, especialitzada en bromatologia i llicenciada en ciències i tecnologia dels aliments, m'ho ha comentat moltes vegades.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Llibres

El naixement d'Israel

Aquest llibre explica el naixement de l'Estat d'Israel el 1948, després de la lluita cruenta entre àrabs i jueus. Els seus autors, Dominique Lapiere i Larry Collins, construeixen un ampli fresc històric desbordant d'aventures, drama, amor i heroisme. Publicat el 1971, l'editorial Planeta ha tornat a reeditar-lo enguany. Ha esdevingut un text clau per entendre per què Israel continua essent, mig segle després de la seva fundació, una de les zones més conflictives del planeta. (C.C.)

Dominique Lapiere i Larry Collins, *Oh, Jerusalén*. Editorial Planeta, Col·lecció Bestseller Internacional, Barcelona 2006, 726 pàg.

El camí de l'Església

Xabier Basurko, professor del Seminari Diocesà de Sant Sebastià, és l'autor d'aquesta història de la litúrgia, extensa i ben documentada. Ens convida a recórrer el camí que va des del context del culte jueu en el qual va néixer el cristianisme, i des de l'actitud del mateix Jesús cap a aquest culte, fins a la renovació que va significar el Concili Vaticà II, passant per tot el procés de creació de la personalitat de les celebracions cristianes. Un llarg camí, que és el camí de l'Església. (C.C.)

Xabier Basurko, *Historia de la liturgia*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Biblioteca Litúrgica, Barcelona 2006, 715 pàg.

Historia de la Liturgia

Xabier Basurko

BIBLIOTECA LITURGICA

JOAN ROIG I DIGGLE:

JOVE MÀRTIR DE BARCELONA

Barcelona (1917-1936)

DE LA PARRÒQUIA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ

Vida d'un màrtir

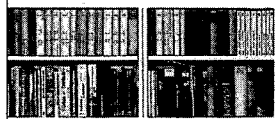
L'escriptor Lluís Badia Torras va escriure poc abans de morir, ja molt malalt, la història del jove màrtir Joan Roig i Diggle. De jove, Badia va pertànyer a la Federació de Joves Cristians de Catalunya, de la qual Roig també va ser membre. En aquesta biografia se'ns explica que aquest jove de dinou anys va ser assassinat per un únic motiu: estimar Déu. La història de Joan Roig i Diggle (Barcelona, 1917-Santa Coloma de Gramenet, 1936) s'explica des de la vivencialitat de la fe. (C.C.)

Lluís Badia Torras, *Joan Roig i Diggle: jove màrtir de Barcelona (1917-1936). Una vida jove que parla als joves*. Associació Amics de Joan Roig i Diggle, El Masnou 2006, 203 pàg.

PASIÓN

POR ENSEÑAR

La identidad personal y profesional del docente y sus valores

Christopher Day

narcea

La dimensió educativa

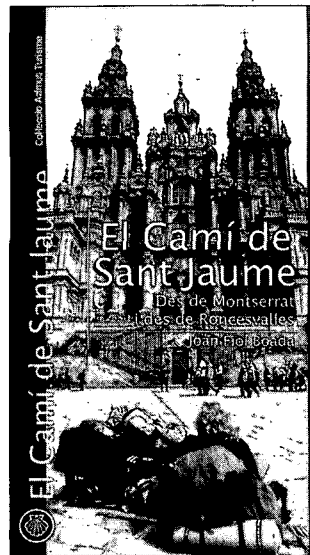
La passió per ensenyar té una funció emancipadora que consisteix a influir en la capacitat dels alumnes per entusiasmar-los amb l'aprenentatge, ajudant-los a elevar la seva mirada més enllà de l'immediat i a aprendre més sobre ells mateixos. Aquesta introducció excel·lent al món de l'educació, del catedràtic Christopher Day, pot ser de gran utilitat tant per als educadors principiants com per als docents amb experiència que volen revisar els seus valors i fites educatives. (C.C.)

Christopher Day, *Pasión por enseñar. La identidad personal y profesional del docente y sus valores*. Editorial Narcea, Col·lecció Educadores XXI, Madrid 2006, 212 pàg.

Una guia molt completa

Aquesta guia del Camí de Santiago inclou els recorreguts coneguts pels peregrins com Camí Francès, des de Roncesvalles, i Camí Català, des de Montserrat. També recull les tres etapes del Cap de Finisterre i l'etapa de Saint Jean Pied de Port. S'hi repassen un total de 47 etapes, cadascuna de les quals inclou mapes digitals, resum de l'etapa, distàncies, serveis disponibles a cada població, aspectes culturals, descripció del recorregut, oficines d'informació, albergs, etc. (C.C.)

Joan Fiol Boada, *El Camí de Sant Jaume. Des de Montserrat i des de Roncesvalles*. Cossetània Edicions, Col·lecció Azimut-Turisme, Valls 2006, 166 pàg.

Per una dieta sana

El libro de los zumos y batidos

... y otros combinados naturales

Judith Millidge

Una guía completa, con más de 200 recetas sanas

BONIVIVANT

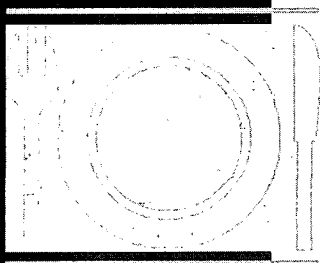
La pretensió principal d'aquesta obra és posar a l'abast del lector un repertori complet de receptes fàcils de preparar que, a més de resultar veritablement gustoses i agradables, contribuïran a una nutrició correcta i a un estat de salut envejable. Conté més de 200 receptes elaborades a partir d'un ampli repertori de fruites i verdures, tant comunes com exòtiques. L'autora és Judith Millidge, llicenciada en Història per la Universitat de Londres. (C.C.)

Judith Millidge, *El libro de los zumos y batidos... y otros combinados naturales*. Edicions Robinbook, Col·lecció BonVivant, Barcelona 2006, 256 pàg.

Amanida tèbia de pebrots escalivats i bolets

INGREDIENTS:

2 pebrots vermells
1/4 kg de bolets
oli, all i julivert
escarola
canonges
llimona
nous, farigola
taronja

PREPARACIÓ:

Escaliveu els pebrots, peleu-los, talleu-los a tires i reserveu-los.

En un bol, poseu-hi els bolets variats, lleugerament saltats amb una mica d'oli, all i julivert. A continuació, prepareu el plat així: a la base, poseu-hi l'escarola i els canonges amanits amb una mica de suc de llimona. A sobre, per aquest ordre, afegiu-hi un grapat de nous, el pebrot i els bolets. I, finalment, poseu-hi unes rodanxes de taronja sense pell i amaniu-ho tot amb un bon oli d'oliva macerat amb uns alls pelats i un branquilló de farigola.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La crítica literària d'aquesta setmana

Doble vida, doble fracàs?

L'aventura artística d'Easton Ellis ha patit les conseqüències dels seus estils múltiples, o de les concepcions de vegades contradictòries de la seva narració.

D'ell, en coneixem molt bé l'adaptació cinematogràfica d'*American Psycho*, que ens va introduir de sobte en el si d'unes famílies, amb tots els ritus i tics d'una societat de facetes excessives i moral recreada, moment a moment, segons li ve de gust al protagonista. Va ser una obra d'èxit, sobretot perquè, darrere de la simplicitat dels plantejaments desbaratats, no perdonava cap extrem dins de la vulgaritat, homosexualitat, robatori, assassinat... Un exemple d'*american way of life* demolidor.

Lunar Park té dues parts. En la prime-

Bret EASTON ELLIS

Lunar Park

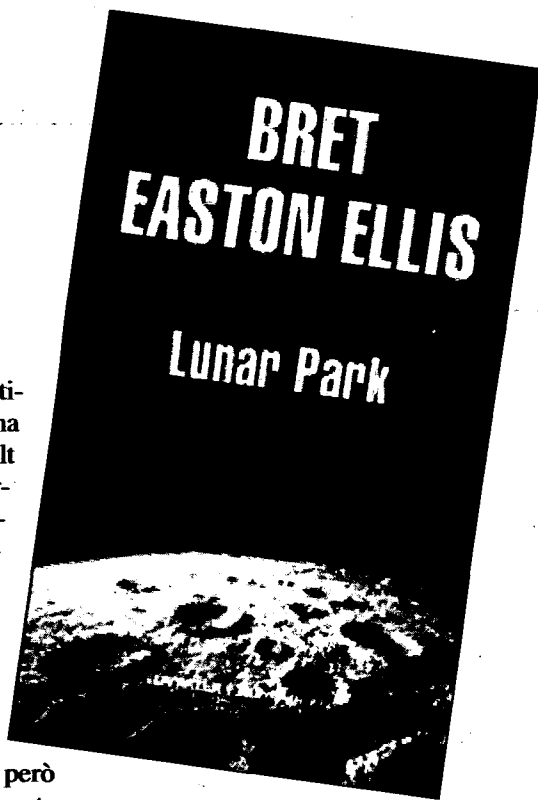
Mondadori, Barcelona 2006, 384 pàg.

ra, l'autor és al mateix temps protagonista, i es mou dins dels límits d'una originalitat entre excèntrica i excessiva. És, una vegada més, el reflex d'una societat on impera el dòlar, la droga, el luxe, l'alcohol, i on el protagonista crida l'atenció pels seus capricis... fins que troba la sabata del seu peu, que li imposa la vida.

A una primera part ràpida, de vigor indubtable, s'ha d'oposar una última zona de perill assumit, i de moral encotillada.

El novel·lista sembla penedit del vertigen anterior i ens endossa una zona idíl·lica i monòtona, que contrasta molt amb el començament de la seva narració. Easton Ellis és aquí un narrador convincent, però mancat de recursos, dins del que és convencional. I ens remet a aquesta quantitat nombrosa d'escriptors americans que expliquen, filant prim, la vulgaritat, en no trobar vivències fortes que oferir al lector.

Lunar Park és una bona novel·la, però hauria calgut una feina de plantejaments i d'exposició més gran. Escriure una novel·la, en una societat de consum ràpid i fàcil porta a la multiplicitat d'obres només aptes per a lectors desocupats, o poc exigents. Tot i que té el ritme apte per al cinema —com *American Psycho*— no

és una obra que pot representar el món en què ha sorgit. I és una llàstima, perquè sempre interessa conèixer, sense camuflatges, la societat en què sorgeixen aquestes obres.

Cristóbal Sárrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://lfed.sardanista.com>

Neix el Concurs de Composició de Sardanes Sant Gregori 2006

L'Associació Sardanistes de la Vall del Llémena i l'Ajuntament de Sant Gregori han creat un nou certamen musical de composició de sardanes obert a tots els autors que hi estiguin interessats. La participació està limitada a un màxim de dues sardanes per concursant. Es requereix que el tema de les obres concursants estigui relacionat amb el municipi de Sant Gregori o amb el seu entorn, valorant-se que les sardanes siguin aïrores, tot i que aquest punt no serà exclouent.

S'estableixen dos premis musicals, que seran atorgats per acord del jurat nomenat per la comissió organitzadora del certamen, entre les cinc sardanes que el mateix jurat haurà hagut de seleccionar prèviament com a finalistes entre totes les presentades. El palmarès del concurs de Sant Gregori es completa amb un premi popular, que s'atorgarà per votació del públic assistent al concert de cloenda del certamen. La dotació econòmica d'aquests premis és la següent: 900 euros per a la sardana guanyadora del primer premi; 500 euros per a la sardana que mereixi el segon premi; i 300 euros per a la sardana escollida pel jurat popular entre les cinc finalistes. Cal remarcar, a més, que les cinc sardanes finalistes seran enregistrades i publicades en un CD.

Els requisits de les sardanes concursants són similars als d'altres convocatòries pel que fa a la seva condició de ser originals i inèdites, a la de la seva instrumentació per a cobla d'onze instruments i a la de la seva identificació per mitjà d'un títol i un lema que constaran a la partitura i a l'exterior d'un sobre tancat, dins del qual hi haurà les dades relatives a l'autor. Pel que fa a la presentació, les

bases estableixen la necessitat de presentar l'original i cinc còpies de la partitura, que en la seva part inferior haurà d'incloure una transcripció per a piano. A part, s'han d'adjuntar les corresponents partitelles. Les obres concursants s'han de trametre per correu o personalment a l'Ajuntament de Sant Gregori (Av. de Girona, 33 - 17150 Sant Gregori, Girona), fent constar al sobre «Concurs de Composició de Sardanes Sant Gregori 2006».

El calendari d'aquesta primera edició fixa el termini de presentació d'originals el dia 15 de setembre, a les 15 hores. El jurat es reunirà durant el mes d'octubre per valorar que els originals presentats compleixen les bases i seleccionar les cinc finalistes, que seran presentades durant un concert que se celebrarà a Sant Gregori el 3 de desembre, en el qual es lliuraran els premis del concurs. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcris.com

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 47,95€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu
de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h,
18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h. D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.
Capella del Carme, D.: 10.00 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.

✓ CALDES DE

MALAVELLA
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODÒN

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE

LA ROCA
Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00
h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ Cerdanya, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. (Santuari de Talló)
D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada
i St. Pau
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h. D.: 10.30 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

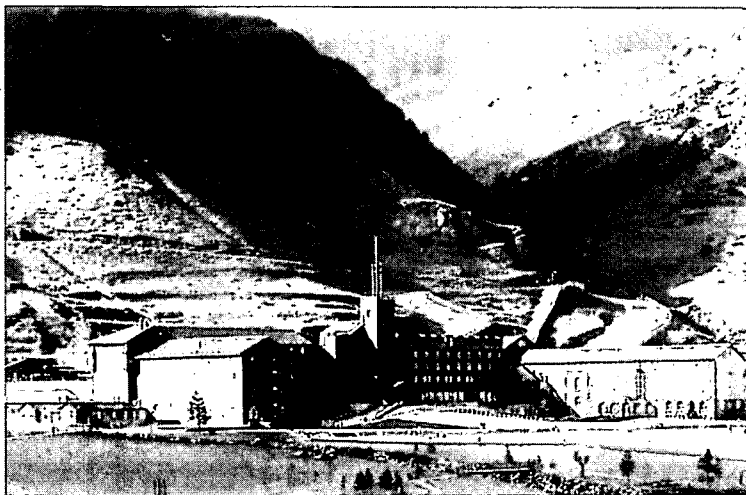
✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Basílica)
V.: 20.15 h. D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan
Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
20.00 h. (vespres)
Temple del Carme
V.: 20.30 h. D.: 7.30 h, 9.30 h,
11.30 h, 20.30 h. (vespres)
Santuari del Tura
D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h. D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h. D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h. D.: 11.00 h, 18.00 h.
(vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol
(Les Fonts)
D.: 10.45 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h,
Parròquia de Santa Maria
(Batet)

Vall de Núria.

D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Maria Reina, D.: 12.00 h.

Les Planotes
V.: 18.00 h.

Parròquia de Sant Roc
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de
Núria
V.: 19.00 h. D.: 12.30 h.

✓ RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 (Residència
Geriatrica) 12.30 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 8.00 h, 11.00 h,
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant
Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h,
19.30 h.
Baquèira - Parròquia Mare de
Déu de les Neus V.: 19.30 h.
Bossòst - Parròquia de la
Purificació de N. S. V.: 20.00 h.
D.: 12.00 h.
Salardú - Parròquia de Sant
Andreu D.: 11.00 h.
Les - Parròquia de Sant Joan
Baptista V.: 19.15 h. D.: 11.00 h,
19.30 h.
Arties - Parròquia de Santa
Maria D.: 12.30 h.
Betren - Parròquia de Sant
Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.
Soldeu.
D.: 10.00 h.
Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.
Encamp
Parròquia de Santa Eulàlia
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
D.: 10.30 h.
Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.
Ordino
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
La Massana
V.: 20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.
Arinsal V.: 19.00 h.
Santa Coloma
D.: 10.30 h.
Sant Julià de Lòria
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Escaldes, Les
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.
Rialb
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.
Llavorsí
D.: 12.00 h.
Ribera de Cardós
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Esterrí d'Àneu
V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.
Gerri de la Sal
V.: 20.00 h. D.: 13.00 h.
València d'Àneu
D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
20.00 h.
Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

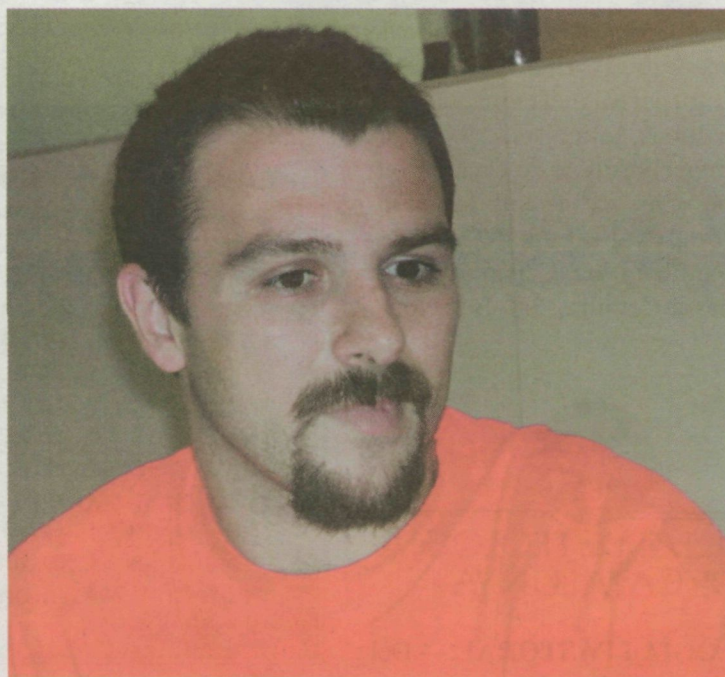
LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA
amb la participació de la coral Montilivi de Girona (Gironès), dirigit per Eukén Imanol Ledesma.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.s.

Des del carrer

Eugeni González és un jove professor compromès amb el missatge de sant Joan Bosco que dedica el seu temps a ajudar a créixer les persones a través de l'expressió artística. És animador de lleure al Col·legi Rocafort de Barcelona, i coordinador del grup de teatre salesià infantil GATS. Des de fa uns quants anys coordina també el moviment salesià COR's a Catalunya, des d'on la família salesiana vol articular la seva presència evangèlica en el món de les arts.

Eugeni González, coordinador de COR'S a la província salesiana de Barcelona

«L'expressió artística és una eina educativa per evangelitzar i expressar la fe»

—Què és COR'S?

—Fàcilment voldria dir «Cor salesià». És una plataforma que articula la presència salesiana en el món de les arts. Vol revitalitzar l'art, l'expressió i la comunicació entre les moltes persones i cases que formen part de la família salesiana. També anima a la creació i posada en comú d'iniciatives en el camp musical, teatral o artístic. Està formada per persones i grups que realitzen tasques educatives i evangèliques mitjançant l'art com a eina.

—Com es va iniciar i què pretén COR'S?

—Es va iniciar fa cinc anys, un cop descoberta la necessitat de comunicació entre molts grups artístics i entitats que treballaven sota el carisma de sant Joan Bosco. Calia, a més, aconseguir una certa continuïtat, que permetés donar sensació d'unitat en el camp de la creació artística. Així es va crear COR'S, una plataforma que pretén recollir i ajudar a difondre tota la realitat artística de les presències salesianes. Pretén ser un punt de referència per a tots aquells que volem educar i

transmetre el missatge de Jesús. COR'S és com una mena de calaix de sastre de recursos i materials, i alhora un focus de transmissió d'idees. Des del 1998 COR'S organitza una trobada anual de caire itinerant i agrupa un total de 12 grups teatrals. Aquesta plataforma d'expressió artística salesiana aplega actualment uns 700 animadors a tot l'Estat que comparteixen experiències de referència a l'hora d'evangelitzar i educar en valors mitjançant les arts plàstiques.

—Creu que aquest moviment té futur?

—Sens dubte. La necessitat d'intercanviar experiències, esforços i recursos entre tot Espanya fan necessària una plataforma que impulsi les diverses formes que ofereix l'art, l'expressió i la comunicació. Actualment reneixen una munió d'expressions artístiques que ajuden a compartir l'habilitat individual amb la col·lectiva, i divulgar així el carisma salesià més enllà de l'espai escolar o extraescolar. Les ganes de crear elements per transmetre missatge i veure'l realitzat fan

que aquesta plataforma prengui forma i pes.

—Personalment d'on li ve la seva «dèria» pel teatre?

—Del teatre a l'escola, de quan estudiava Batxillerat als Salesians de Rocafort de Barcelona.

—Què ha fet en aquest camp?

—He estudiat un parell d'anys teatre musical, i en fa 15 que em dedico al teatre *amateur*, tant artísticament com tècnicament. També he participat en altres àrees: sóc dibuixant i dissenyador, i he realitzat tallers de còmic.

—Quins valors veu en el món de l'expressió teatral?

—Crec que l'expressió teatral barreja de manera equilibrada la llibertat del temps de lleure amb el rigor d'un muntatge teatral. A més, estic convençut que l'expressió artística personal i col·lectiva dels joves és una eina educativa per evangelitzar i, alhora, per expressar i compartir la fe amb els altres.

Sergi Rodríguez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

La felicitat possible (1)

Sobre un fons de despreocupació convencional —les vacances— no paren d'arribar-nos fiblades inoportunes que agredeixen el globus rosat de la nostra *societat del benestar*.

Aquest estiu no resulta gaire original, respecte d'altres, pel que fa al repertori de dissorts, però sí pel que fa a la seva intensitat. La dramàtica destrucció del Líban —persones i coses— enmig de la més escandalosa passivitat internacional... En un to menor, però políticament desmoralitzador, l'espectacle denigrant del famós darrer divendres de juliol a l'aeroport del Prat... Després, els terrífics incendis a l'Empordà i, sobretot, a Galícia, amb la sospita de la seva intencionalitat... La nostra sequera crònica torna a assolir proporcions alarmants i ens posa l'interrogant del canvi climàtic com a fosc horitzó de futur... L'accidentalitat de les carreteres, tot i el respir del nou carnet per punts, es manté...

Aquesta petita llista negra, fàcilment ampliable, no la faig amb cap intenció negativa, sinó com a composició de lloc, que diria sant Ignasi, per a una modesta meditació sobre quina esperança de felicitat és veritablement a l'abast

dels homes i de les dones d'avui. Es tractaria, d'una banda, d'adequar les expectatives col·lectives a la realitat, per tal d'evitar frustracions, sense, d'una altra, desmotivar la poderosa i engrescadora voluntat de progrés.

La política en minúscula, la més freqüent i barata, la que prioritza exageradament la conquesta del poder... fa de les desgràcies un argument contra els governs, quan parla des de l'oposició, i una ocasió per exhibir els seus mèrits —i les seves fotos— quan governa. Res d'això no seria del tot dolent si, almenys, anava acompanyat d'una recerca del bé comú per damunt d'interessos partidistes i d'una absoluta sinceritat. No ve d'aquest mal estil polític el perillós descens de la democràcia, que tan alt cotitzava fa més de trenta anys? Aquí hi ha un dèficit de sinceritat.

Si ampliem el nostre camp de visió al conjunt plural de la societat, milloren les perspectives?

Una certa tradició catòlica, de tan sincera com volia ser, esdevenia pessimista: el món no era més que una vall de llàgrimes, el pecat, omnipresent, feia il·lusori qualsevol projecte temporal de benestar, les calamitats eren avisos i càstigs de Déu... S'imposava la resignació.

El Vaticà II, anant més a fons i coronant un segle de cristianisme progressivament compromès amb les realitats temporals, assumeix positivament el progrés humà. «Una cosa és certa per als creients: l'activitat humana individual i col·lectiva, és a dir, l'esforç ingent amb què els homes, al llarg dels segles, s'afanyen per millorar les pròpies condicions de vida, considerat en si mateix, respon al disseny de Déu» (*Gaudium et spes*, 34). «L'Església... per bé que no sempre tingui una resposta a punt per a cada una de les qüestions, desitja unir la llum de la revelació a la perícia de tots, a fi d'il·luminar el camí per on acaba d'entrar la humanitat» (*ibídem*, 33).

Ara mateix

Rauxa

Un santuari preeminent

Com és ben sabut l'edifici més visitat de Catalunya i de tot l'Estat és el temple de la Sagrada Família de Barcelona, amb més de 2.260.000 visites l'any. Però el que no és tan conegut és que el segon de la llista també és un edifici religiós, i precisament el més insigne del Principat: el santuari de Montserrat. Segons fonts de l'abadia rep uns 2.050.000 pelegrins anuals, molts més que el Museu del Barça o el Museu Dalí malgrat la fama mundial d'aquestes dues institucions. I també és molt significatiu el fet que de tots aquests visitants a Montserrat el 90% passen pel cambril de la Mare de Déu.

Aquestes xifres, que s'incrementen any rere any, són molt importants, perquè demostren que el principal santuari-monestir de Catalunya continua sent avui, i com ho ha estat des de fa segles, un punt de referència clau per als catalans i per a gent d'arreu del món. I en una societat més aviat indiferent al fet religiós com és l'actual, té molt de mèrit que els llocs més visitats del nostre país siguin, justament, edificis amb una significació religiosa indiscutible. Al marge, doncs, de les oscil·lacions en les creences de la societat, Montserrat ha sabut mantenir el seu lideratge espiritual.

Eduard Brufau